Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliserings-projekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Klejtrup Lokalhistoriske Forening

2012

Indholdsfortegnelse

Bestyrelsens beretning ..... side 3
Barndom i Hærup ..... side 7
Grøn var min barndoms dal ..... side 7
De kunne være blevet 100 år i år ..... side 12
Træsko-Stine ..... side 13
Forretningslivet i Klejtrup i 1950'erne ..... side 25
Spørgsmål til vore læsere ..... side 39
At købe på afbetaling ..... side 40
Efterlysning ..... side 40
Det stod i avisen ..... side 41
Rettelser til billedtekster fra 2011 ..... side 44
Eksempler på indleverede billeder ..... side 45
Året der gik ..... side 48
Praktiske oplysninger ..... side 51

Vidste du, at det i år er .....

- 100 år siden det første **julemærkehjem** blev oprettet
- 100 år siden begrebet '**VITAMIN**' opstår
- 100 år siden **Titanic** gik ned og 1503 mennesker omkom
- 100 år siden **Rebildfesten** blev afholdt for første gang
- 100 år siden den danske kong **Frederik 8.** døde
- 200 år siden forfatteren **Charles Dickens** blev født
- 350 år siden Danmarks første **matrikel** laves
- 350 år siden Norges og Danmarks **len** ændrer navn til **amter**
- 600 år siden Danmarks **dronning Margrete 1** døde

Redaktører: Birthe Ømark og Ragna Kolind
Levering af materiale til årshæftet: Erna Hollerup Nielsen, Mona Finderup, Birthe Ømark, Britta Laursen og Ragna Kolind
Trykning: Hobro Lyntryk

Copyright: Klejtrup Lokalhistoriske Forening

Forsidebillede:
Karl Andersen (Svendsen) pløjer ved Herredsvejen – op mod Overhærup. Det er Poul Hedemands køreheste på "Poulsgaard"

Bestyrelsens beretning

Året 2011 er passeret, og vi har for længst taget hul på det næste – 2012. Tiden løber stærkt, og derfor kan det være ganske sundt at stoppe op en gang imellem og gøre status. Hvad – hvordan – hvornår – hvem og hvorfor?
Enhver forening skal stille sig selv disse spørgsmål mindst een gang om året – f.eks. ved den årlige generalforsamling. Det er nemlig vigtige spørgsmål – man kan vel kalde det en slags temperaturmåling på, hvordan det står til: Er der "liv"? Eller er vi ved at "lulle os i søvn"?

Vi vil besvare disse spørgsmål ved at kigge på årets aktiviteter i Lokalhistorisk Forening.

Igen i det forgange år har vi haft en flok entusiastiske "slægtsforskere" på besøg i arkivet hver mandag aften i hele vinterhalvåret. Der øves læsning af håndskrevet, gotisk skrift, og der kigges på skøder, skifter osv. Vi er en broget flok – nybegyndere og mere garvede – men der bliver gået til de snørklede kruseduller med gejst, og det kan ind imellem give nogle sjove "oversættelser", når 'h' bliver til 'f' eller 'b' til 'l'.
I løbet af aftenen krydrer Holger Helbo med oplysninger om, hvordan tingene hang sammen i "gamle dage", så deltagerne får en forståelse af det, de læser.
Kurset er gratis for medlemmer af foreningen, og det samler mellem 10 og 15 mennesker hver gang.

Sommerudflugten gik sidste sommer til Hvidsten Kro, hvor pensioneret lærer ***Hans Nejsums*** fængslende fortælling om ***Hvidstengruppen*** tryllebandt tilhørerne i over to timer. Det blev et fantastisk tilløbsstykke, så vi måtte sige nej til rigtig mange. Det resulterede i, at vi gentog succesen efter sommerferien, hvor endnu en skare af foreningens medlemmer drog afsted til Hvidsten og til Hans

Her er tilhørerne i kroens have, hvor der står en mindesten over Marius Fiil

Nejsums beretninger om modstandsgruppen, som havde relationer til vores "egen" frihedskæmper ***Christian Ulrik Hansen***.

Efteråret bød på endnu en udflugt, idet vi i oktober arrangerede tur til Vitskøl Kloster, hvor der var Middelalderarrangement. Også denne tur trak mange af vore medlemmer med, og det blev en interessant dag, som sluttede med stegt flæsk og persillesovs på Trend Kro.

Der var fyldt op med forskellige "udstillinger" og boder ved Vitskøl Kloster

Og efter at have gået rundt på klosteret, var der hygge og mad på Trend Kro

Det er jo en fornøjelse at arrangere den slags, når opbakningen er så stor blandt vore medlemmer. Vi er i bestyrelsen bevidste om, at vi skal huske at forny os. De sidste par år har vi lavet ture med spisning – som dog er "frivillig" og dermed ikke nødvendigvis en del af "pakken", og det lader til, at det er populært. Vi har også satset på at komme udensogns, for der er jo mange dejlige og interessante steder i vort land.

Men vi skal også dyrke det nære – vi er jo en lokalhistorisk forening. Og derfor sætter vi også stor pris på, at vi kan finde personer fra området, som siger 'ja' til at delagtiggøre os i sine erindringer. Og det var i høj grad også tilfældet i 2011.

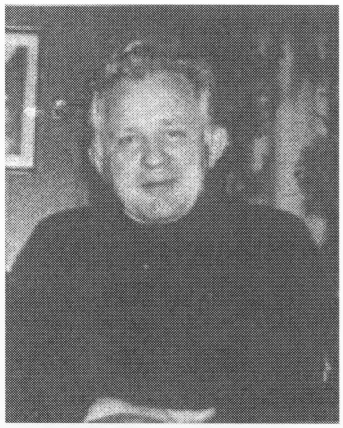

Et nyt foreningsår starter ved generalforsamlingen. I 2011 var ***William Christensen*** vores "gæstetaler" ved generalforsamlingen. William er født og opvokset på Fristrup Nørremark 1 i Fristrup – søn af Johanne og Marinus Christensen.

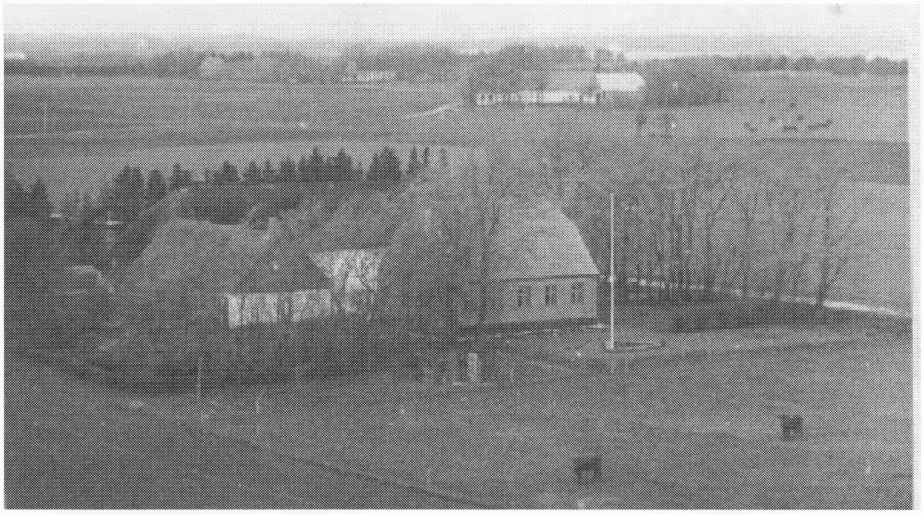

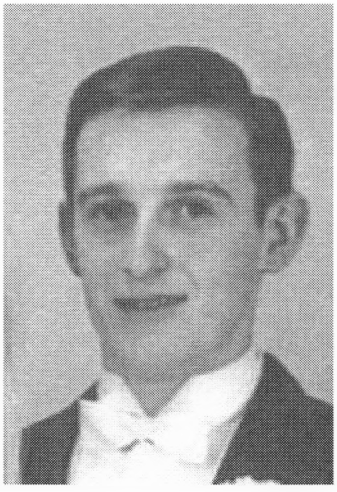

Til vort julearrangement blev det så en tidligere Klejtrup-borger – nemlig ***Carl Johan Jørgensen*** - der sagde ja tak til at komme og fortælle. Carl Johan vil nogle nok huske bedst som "en af Anders Jørgensens tvillinger". Carl Johan er født og opvokset på "Skallemosegaard" på Skårupvej 62.

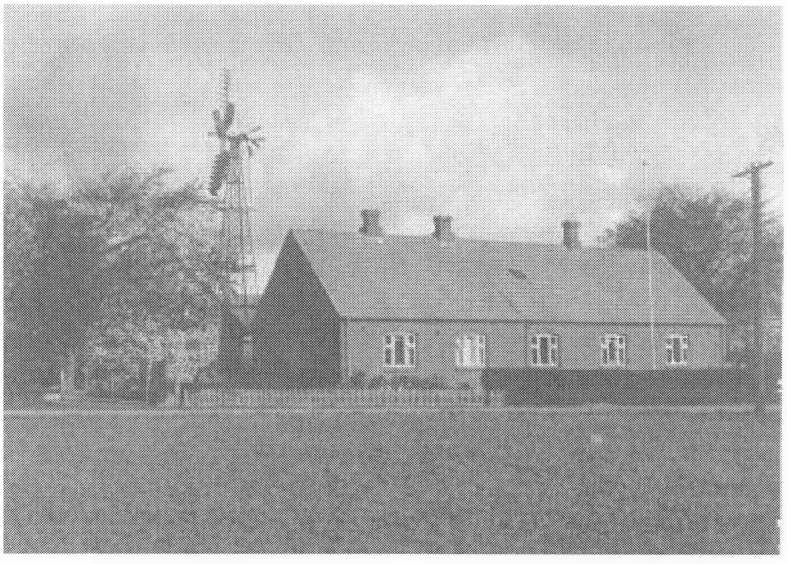

Begge indlæg var utrolig interessante – og krydret med mange småhistorier om familien, omgivelserne og om opvæksten her i sognet.
Og fælles for de to indlægsholdere var, at vi desværre har begrænset tid til disse arrangementer – langt kortere tid end de havde behov for. Når vi henvender os til folk, om det kunne være noget at komme og fortælle os lidt, er svaret næsten altid "ja, men hvad skal jeg da fortælle?" Men efterfølgende viser det sig altid, at tiden er alt for knap.
Det beklager vi selvfølgelig, men det kan så samtidig være en opfordring til dem og til alle I andre: Gå nu i gang med at skrive jeres erindringer ned! F.eks. som et af vore medlemmer har gjort i årshæftet i år. Når først I kommer i gang, vil I finde det svært at få stoppet igen.

Det er jo den slags beretninger, som er så værdifulde for jeres efterkommere. Tænk på om det ikke ville have været dejligt, hvis din tipoldefar havde skrevet om f.eks. sin deltagelse i krigen 1864 eller hvordan han undgik at deltage. Ville det ikke være interessant og værdifuld læsning?
Hvis du kan svare 'ja' til det – så vil det nok også gentage sig – nemlig at dine tipoldebørn gerne vil læse om dig og dine bedrifter, om da du var på din første flyvetur – tog kørekort – var til eksamen osv. Kun fantasien sætter grænserne for, hvad der kan skrives ned. Tingene ændrer sig så hurtigt, og derfor er dine erindringer også utrolig interessante – de er nemlig historie kort efter, du har oplevet dem.

Sluttelig skal der igen lyde en stor tak til alle, som bidrager til foreningens virke – både m.h.t. praktisk hjælp men selvfølgelig også for alle de oplysninger, papirer, billeder m.m., som strømmer ind til os. Vi har jo åbent i arkivet hver onsdag eftermiddag, og der er faktisk ikke en eneste onsdag, hvor der ikke kommer nyt materiale til arkivet.
Det er vi meget taknemmelige over, for det er med til at opfylde vores formålsparagraf: At samle og udbrede kendskab til Klejtrup sogns historie.

Tak for et godt år – og vel mødt til et nyt et af slagsen!

P.b.v.
Ragna Kolind
Formand

Følgende medlemmer kan vi byde velkommen i vores forening:

Gorm Sørensen, Hobro
Kirsten Jacobsen og Lasse Johansen, Hærup
Tonny Frederiksen, Brunshåb
Lissi og Per Bugge Nielsen, Hærup
Kirsten Myrthue og Ib Justesen, Hersom
Carl Johan Jørgensen, Ulstrup
Anita Lonsdale, Esbjerg
Kirsten Andersen, Klejtrup
Anette Pødenphandt Kristensen, Ulstrup
Charlotte Olesen, Hobro
Jeanette Haferbier, Hobro
Anette og Svend Bundgaard, Møldrup
Helle Jul Nielsen, Åbyhøj
Frans Julin, Hobro
Inger Holzmann, Klejtrup
Ole Mortensen, Møldrup
Susanne og René Jensen, Klejtrup
Anny Gammelby Nielsen, Brunshåb

Vi har i foreningen kendskab til, at følgende af vore medlemmer er afgået ved døden indenfor det sidste års tid:

Aage Skaarup, Klejtrup – tidl. Over Hærup
Poul Børge Jørgensen, Fristrup – tidl. Klejtrup
Jens Martin Jensen, Klejtrup – tidl. Hærup
Simon Christensen, Fredericia – tidl. Hærup

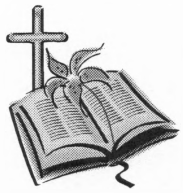

ÆRET VÆRE DERES MINDE!

Barndom i Hærup

Nedenstående er skrevet af ***Erna Hollerup Nielsen***, som er født og opvokset på ejendommen på Hærupvej 29 i Hærup. Hendes forældre ***Marius og Katrine Nielsen*** ejede ejendommen fra 1920 til 1944. Erna bor i Nørager, og hun har været et trofast medlem af vores forening igennem mange, mange år.

Hærupvej 29 som den tog sig ud, da Ernas forældre overtog den i 1920

"Grøn var min barndoms dal

Af Erna Hollerup Nielsen

Mine forældre, der blev gift i 1912, havde de første år forpagtet et skovfogedsted "Egelund" ved Fastruplund Skov i Fastrup ved Vammen, hvor min far - ved siden af at drive ejendommen - var skovbetjent.

I 1920 købte de så en ejendom, som lå i Hærup Kær - lige på den anden side af Skals å, og som blev mit barndomshjem.

Her blev jeg født den 29. november 1925, i en forrygende snestorm. Jeg har fået fortalt så mange gange om den dramatiske begivenhed, at jeg kan se det hele for mig. Mine forældre havde om aftenen den 28. november gæster (fremmede som man sagde dengang). Mændene spillede kort, da jeg midt i det hele meldte min ankomst. En af mændene, Jens Michelsen (han stod senere fadder ved min dåb) havde smidt kortene på bordet og sagt "erred såen fat". Min far fik nu hurtigt spændt for slæden (mælkeslæden) og kørte til Bjerregrav efter jordemoderen, men da han nåede frem, var hun til en anden fødsel i Hersom. Så han kørte derhen, og hun lovede, hvis han ville vente en time, kunne hun tage med. Men da timen var gået, kom hun ud og sagde, at hun ikke kunne tage med alligevel. Så kørte far til Klejtrup, til læge Repholtz. Han tog med, men han ville med far i slæden. Han kunne ikke køre bilen i det ufremkommelige vejr. Hvordan min mor ellers havde haft det, hvor lang tid hun havde ventet, eller hvornår på dagen jeg kom til verden, meldte historien ikke noget om.
En ældre ungkarl, Jens Bagger, som også var gæst den aften, havde opholdt sig i kostalden om natten, og her havde han hjulpet en kalv til verden, men han har nok alligevel fulgt godt med i, hvad der foregik, for det var især ham, som gang på gang fortalte om den voldsomme snestorm, og den dramatiske slædetur, som om det var ham, der havde klaret det hele.

Ejendommen, som blev købt i 1920, var på 11 tdr.land - hovedsagelig eng og mose. Senere blev der købt 10 tdr.land hede dertil, som min far opdyrkede. Det har været et stort slid med et ringe udbytte. For at supplere indkomsten kørte min far en mælketur til Klejtrup, og om foråret gravede han hvert år 100.000 tørv, som der var faste aftagere til. Det var først, da jorden blev drænet sidst i trediverne, at den blev nemmere at arbejde med og mere givtig.
Men for os børn var det et sandt paradis, og verdens midtpunkt, selv om man sagde, at vi boede derude hvor kragerne vendte.

Kathrine og Marius Nielsen med børnene. Det er Erna længst til højre i forreste række

Til begge sider strakte engene sig langs åen, som slyngede sig hen under Lindum Skov. Fra vores urtehave ned mod åen, havde vi et stykke indhegnet eng med en mose, hvor de havde gravet tørv de første år. Senere blev der gravet i en mose lidt nordøst for ejendommen, mod nordvest var så markerne, og den lyngklædte bakke, og når vi gik rundt om enden af den, kom vi om til Hærup sø, hvor vi også havde et stykke eng ned til. Her badede vi om sommeren.
Senere, da vi var større og kunne svømme, fik vi lov til at bade i åen. Der kunne vi springe i på hovedet, og det var det sjoveste, så det var på hovedet ned, hurtigt op og så springe igen.

Det emmer af idyl ved Hærup Sø – før som nu. Her er det et nutidigt kig ud over søen

Over åen var der de første mange år en gangbro af træ, men den blev til sidst så skrøbelig, at den blev fjernet. Og så blev vores robåd, som ellers havde været i søen, flyttet ned i åen, så vi stadig kunne komme over. Mange er de gange, hvor jeg har roet op under skoven, og så ladet mig drive med strømmen tilbage, og nød stilheden og hvad der ellers skete langs åbredden. I skumringen kunne man bl.a. høre rørdrummen, men ikke se den.

Mine første erindringer er fra min storesøster Hildas bryllup, den 28.december 1928. Da var jeg 3 år, og det var nok fordi, det har været første gang, jeg har været med uden for hjemmets grænser, at jeg kan huske det. Jeg kan huske de lange dækkede borde, hvorpå der stod kransekager, og en mand i hvid jakke - nok skafferen. Og så kan jeg huske, jeg sad hos min mor i en stor sal, og så på de dansede, og der var en stor palme, kæmpestor syntes jeg, nok en bryllupsgave, for jeg så den nogle år senere i min søster hjem. Jeg har fået fortalt, at min mor dengang var højgravid med min lillesøster Oda, der blev født den 26. januar 1929, men at det ikke kunne ses på hende. En mand, Laust Pedersen, som kom og bød hende op, kunne ikke forstå, at hun ikke ville danse (hvad hun ellers var god til).

Jeg kan også huske, at jeg var nær ved at drukne i en grøft. Jeg kan huske, at jeg lå på ryggen under vandet. Men ikke om det var ubehageligt, eller hvordan jeg kom op. Men jeg kan huske stedet, hvor jeg faldt i, og at jeg havde mine søstre Alma og Marie i hænderne, da de gik hjem med mig, og stedet hvor mor kom i møde med os, og at Marie sagde "hun lå lisså stille", og at jeg blev puttet i seng, hvad jeg var meget sur over. Jeg har nok været ca. fire år.

En anden gang havde jeg spist nogle grønne umodne bær og var blevet meget syg. Der kan jeg huske, at min mor, der var ved at fodre grise, kom ud og tog imod mig, og at jeg faldt ind mod hendes sækkelærredsforklæde, der var klistret af grutning, og det fik jeg næsen ind i. Det var væmmeligt, og så husker jeg ikke mere, før jeg skulle vise lægen, om jeg kunne gå på mine ben hen over gulvet. Da har jeg nok heller ikke været mere end ca. fire år.

Men tilbage til den skønne natur, og min ellers så dejlige og lykkelige barndom derude i kæret.
I skel med vores mark havde vores nabo et stykke uopdyrket hede, som var meget vandlidende, og om vinteren, når vandet var frosset til is, imellem tuerne af porse, lyng, kæruld og græs, og der var enten rim eller et tyndt lag sne på, blev det for mig og min lillesøster til en eventyrverden. Vores fantasi havde ingen grænser. Vi delte det, så vi hver havde vores område, hvor vi "boede". Det blev til stuer og meget mere, flotte haver som vi forsynede med planter, og så gled vi ellers på isen imellem tuerne.
Vores tørvegrav var også en yndet legeplads om vinteren, men her skulle vi først kaste en stor sten ned for at se, om isen kunne bære, før vi måtte lege der.

Her kan man ane den bugtende å og de langstrakte vidder, som var Ernas "verden", da hun var en lille pige ude i Hærup Kær

Om foråret skulle vi, så snart vi kunne magte det, hjælpe til med at sprede muldvarpeskud, og dem var der mange af. Indtil vi kunne håndtere en stor skovl, brugte vi et fejeblad, for der var ikke noget, der hed børneskovle for os. Vi havde i det hele taget ikke meget legetøj, der var købt. Her brugte vi også vores fantasi. Vi havde "legehuse" som bare var kasserede brædder, stillet op som vi nu bedst kunne gøre det. Og så brugte vi gamle dåser m.m. som gryder og pander. Så legede vi husmor, og grankogler blev til høns og kyllinger, som vi lavede hønsegård til ved at stikke små pinde i jorden, og på den samme måde med heste, køer og grise - ikke får, for dem havde vi ingen af på ejendommen, og det var jo de voksnes verden, vi efterlignede. Og da vi boede så langt ude, var det ikke ofte, vi som små legede med andre børn.
Om foråret nød vi også at gå i engen og plukke blomster, og jeg mindes endnu duften og den friske luft der var der. Og de mange fugle, som også var der - viben, lærken, svalen og især storken, når den spankulerede rundt i engen og fangede frøer. Eller de stod på vores tag og knebrede. Vi havde ingen storkerede, så hvor den boede var ikke noget, jeg tænkte over dengang.

På den anden side af åen var så skoven, og mange var de ture vi gik over gangbroen og tværs over engen og over i den. Først var det anemoner vi plukkede, siden bøgegrene. Min mor fyldte år den

30. april, og da var det skikken, at vi hentede friske udsprungne bøgegrene til hende. Det lykkedes næsten hvert år. Hvis vi hjemmefra kunne se en grøn top, så vidste vi, at vi kunne finde udsprungne grene. En anden tradition på mors fødselsdag var afbrænding af blus. I mange år troede jeg, det var til ære for hende, vi gjorde det, men det var jo, fordi det var Valborgaften.

Om sommeren tumlede vi os i engen, hvor vi løb med bare fødder i vandpytterne, og fangede små frøer eller flettede bånd af siv eller kranse af blomster.

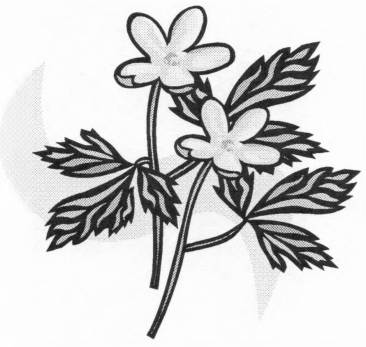

Vi var heller ikke ret gamle, før vi fik lov at fiske i åen. Vi gravede selv orm op til madding, nappede dem midt over og satte dem på krogen (det var ikke i dag, jeg kunne gøre det). Det var mest skaller, vi fangede, men kunne også være heldige at fange aborre, brasen og blegner. Aborren havde nogle grimme pigge på rygfinnen, så dem var vi bange for at tage af krogen. De smagte ellers godt, når de blev stegt.

Et helt kapitel for sig var høhøsten, lyden af gøgens kukken, og om aftenen rørdrummens sjove stemme - duften og varmen, for den gang havde vi somre. Vores badeture til søen hver dag, vores sandskrænt på den anden side af bakken, som vi brugte som rutschebane, og byggede sandslotte på. Vi tænkte nok ikke så meget på stilheden og skønheden omkring os dengang, men grøn var min barndoms dal.

Når mosetågen breder sit dæmrende slør,
udover tuer og slumrende grave.
Da stander et slot mellem kæruld og rør,
der vokser den dejligste have.

Og aftenvinden nynner med guldharpeklang,
og alle mosens småblomster ringe.
Der stiger om natten en dårende sang,
på tusmørkets tryllende vinge.

Og mosen bli'r en verden så vidunderskøn
et luftsyn fra skønhedens lande,
den bringer en hilsen, den hvisker en bøn,
med bølger mod evige strande.

I tryllerigets verden har minderne bo,
og alle onde tanker må vige.
Vorherre i himlen han bygger en bro,
fra vort hjerte til drømmenes rige.

De kunne være blevet 100 år i 2012

Rosa Rask, Hejring

Elna Simonsen Fristrup

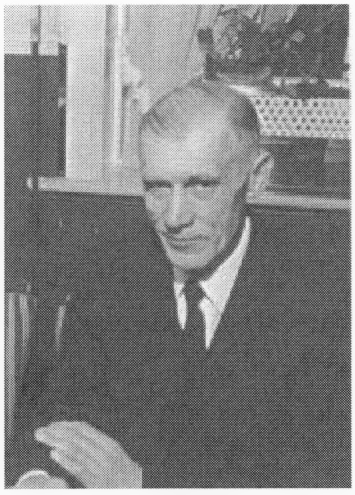

Knud Sørensen, Hejring

Marinus Jacobsen, Hejring

Niels Jensen, Hærup

Karl Højgaard Nielsen, Hejring

Kristian Dalsgaard, Hærup

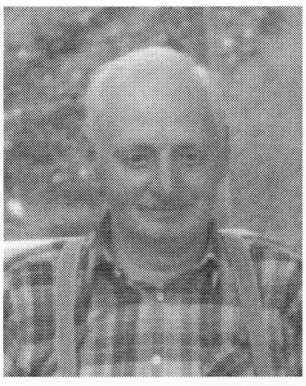

Aage Vorsøe, Overhærup

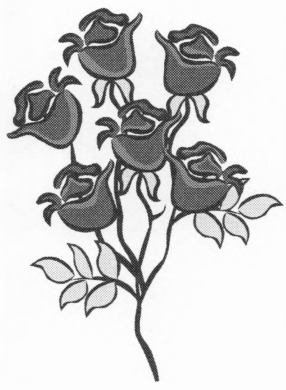

Træsko-Stine

lidt om en flittig, beskeden, stærk og engageret kvinde

Af Birthe Ømark

Lige midt i Klejtrup by – et stykke nedenfor skoven og skråt overfor lægehuset – ligger et yndigt, lyserødt og meget velholdt bindingsværkshus med stråtag. Alle i Klejtrup kender og beundrer huset, ligesom folk, der kører igennem byen, gør – det ligger som en påmindelse om, at fortiden ikke er så langt væk endda, og at vi uden fortiden heller ikke kan forestille os fremtiden.

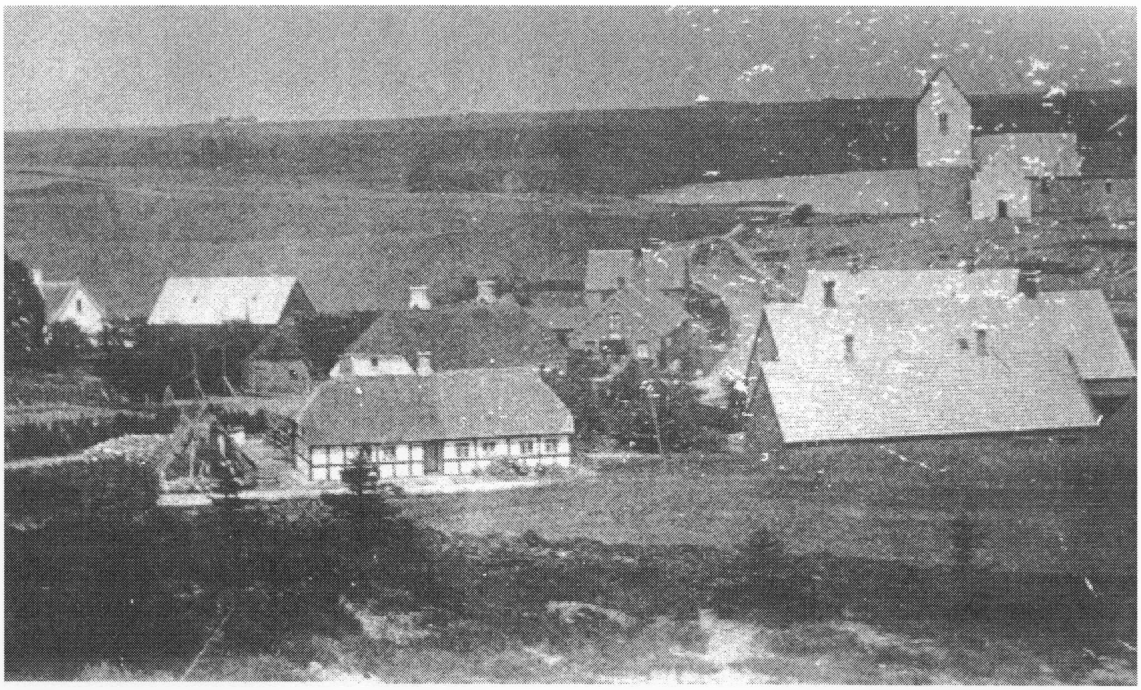

Udsigt over Klejtrup – set fra Kastanievej – med Træsko-Stines hus i forgrunden. Bagved ses taget af skolen med det mørke udhus til venstre for skolen.

I huset bor Karin og Per Nielsen, og huset er i sin tid opført af én af Per Nielsens slægtninge, Anders Bagger, som flyttede til Klejtrup med sin familie sidst i 1800-tallet. Husets mest kendte ejer er Anders Nielsens datter Stine – oftest kaldet Træsko-Stine – og huset kendes stadig under navnet Træsko-Stines hus. Stine var en bemærkelsesværdig kvinde; hun var stærk og handlekraftig, og hun fik hverdagen til at hænge sammen, da hun pludselig blev enke i en tidlig alder og stod alene med 7 små børn. Hun var beskeden og gjorde ikke noget væsen af sig, men arbejdede hårdt for at få brød på bordet og forsørge sine børn. Stine var ikke bange for at engagere sig, og under krigen var hun med i modstandsbevægelsen. Jeg synes, at Stine i den grad har fortjent, at hendes historie bliver fortalt, og derfor har jeg valgt i det følgende at forsøge at tegne et portræt af den stærke, beskedne og arbejdsomme kvinde.

Barndom og opvækst

Stines fulde navn var Marie Kirstine Andersen Bagger, og hun blev født den 2. juli 1871 i Hvornum. Forældrene, Anders Nielsen Bagger og Ane Madsdatter, havde en landejendom på Hvornum Mark. Ejendommen var faderens barndomshjem, som de havde overtaget. Stine var næstyngst i en søskendeflok på 7, som voksede op i Hvornum, hvor de også fik deres skolegang. Familien var ikke rig på penge, men der manglede aldrig kærlighed i hjemmet.

På grund af tidernes ugunst måtte faderen imidlertid afhænde landejendommen, og familien flyttede til Klejtrup, hvor de opførte det kønne, lyserøde hus. Materialerne til huset kom fra en nedbrydning i Bigum. I de tider tænkte man ikke så meget på at bygge helt nyt, men man indrettede sig med det, man havde. Med tiden fik familien mulighed for at købe grunden, som huset var opført på, og lidt senere også en lille ekstra jordlod på spidsen op mod lægehuset.

Med til Klejtrup flyttede også karlen Christen Nielsen, som var blevet ansat som træskokarl hos Stines far et par år tidligere. Stines far var en ældre mand, og han var mærket af de hårde tider – det var som om dét at måtte opgive slægtsgården i Hvornum havde knækket ham. Han døde i 1894, efter kun ganske få år i huset i Klejtrup. På dette tidspunkt var børnene dog næsten alle sammen voksne og godt i vej.

Kirstine og Christen Nielsen fik ikke mange år sammen – 18 år blev det til

Ægteskab og familieliv

Den unge karl Christen Nielsen, som var flyttet med fra Hvornum, var født den 14. september 1864 og var udlært træskomager. Han og Stine forelskede sig i hinanden, og de blev gift den 11. december 1890. På dette tidspunkt var Stines far svagelig, og det virkede naturligt, at Stines forældre blev boende sammen med det unge par i det lyserøde hus. Efter faderens død blev Stines mor boende hos datteren og svigersønnen, indtil hun døde som 90-årig, og hun var en stor støtte, da Christen senere blev syg og døde.

Familielykken trivedes i de næste år, og i alt 7 børn voksede op i huset – Anna, Niels Kristian, Karl, Anders, Aksel, Gunnar og Agnes. Christen var som sagt en dygtig træskomager, og forsørgede sin familie ved at fremstille træsko. Med tiden fik han opbygget en solid forretning i den ene ende af huset. Der var godt salg i både Klejtrup og omegn, for dengang gik alle jo i træsko. Stine passede huset, børnene og hjalp til, hvor hun kunne.

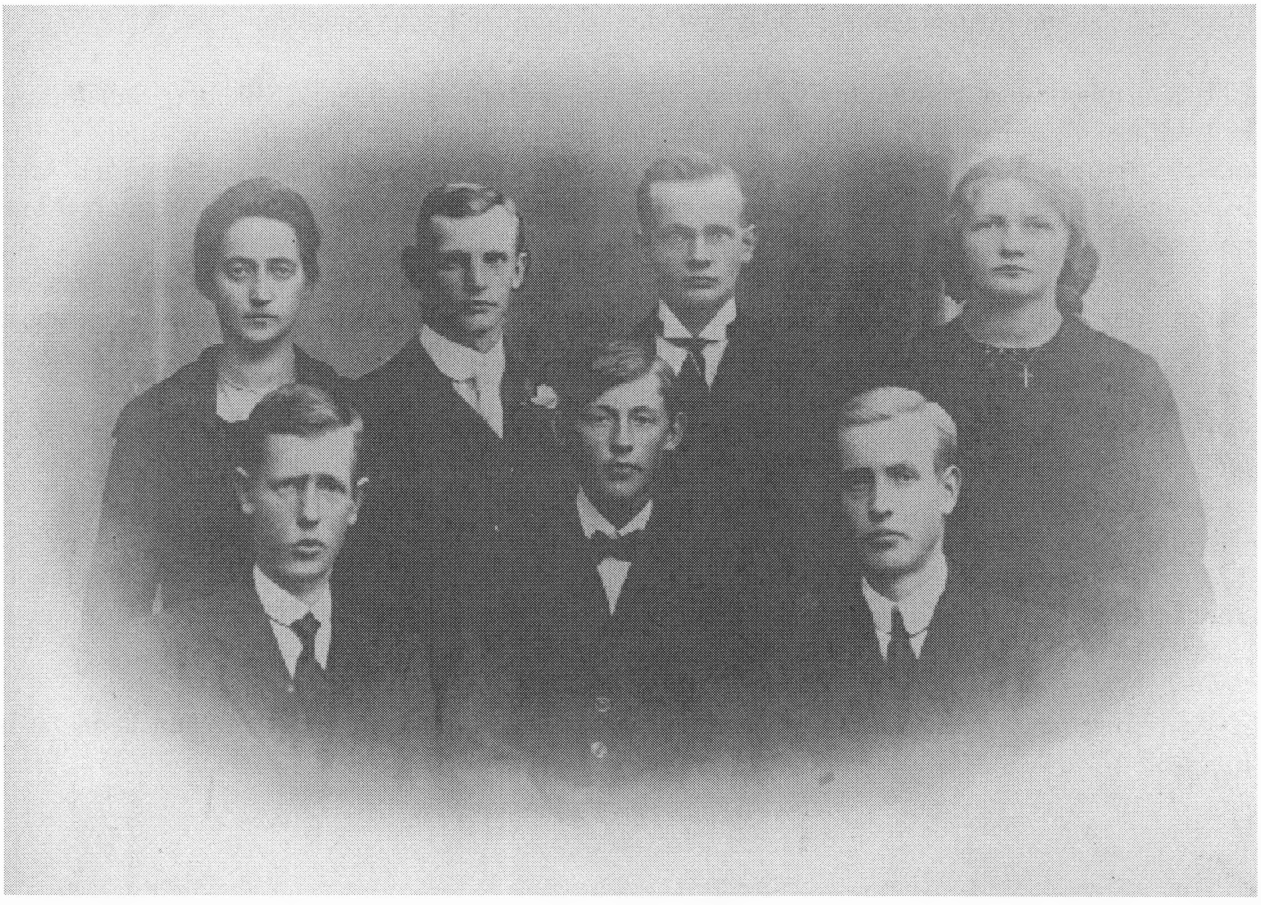

Stines syv børn

Men lykken varede ikke ved – Christen blev syg af tuberkulose, eller som Stine udtrykte det: *"Christen fik kighoste, hvorefter der stødte noget til. Da der var gået et års tid hostede han hul på lungerne."*

I starten gik parret ud fra, at Christen snart ville blive rask igen, men da han først "hostede hul på lungerne", var de begge klar over, hvilken vej det gik.

Stine var en beslutsom kvinde, som ville klare sig selv, og da det stod klart, at Christen ikke ville overleve sin tuberkulose, bad hun ham om at lære sig, hvordan man lavede træsko. Det var Christen nu ikke meget for – han mente, at det var for tungt et arbejde for en kvinde, og der skulle bruges mange kræfter til at spænde læderet ud over træbundene. Men Stine stod fast på sit: *"du skal roligt lære mig det."*

Og sådan blev det. Christen lærte sin kone alt, hvad der var at lære om at fremstille træsko. Som det senere er beskrevet i en artikel, så lærte han hende *"at behandle overlæderet, køre med det lille sporehjul, der giver et fint stregmønster, og derefter ind imellem slå stjerner med en dorn. Og hun tog hurtigt ved lære. Også hvad påsætningen angik. Fastgøringen af det blødgjorte læder med de små kramper og den lange løbende, blanke kobbertråd. Hun lærte alt, hvad der var at lære. Også med beslag og sådan noget."*

Stine lærte hurtigt håndteringen, og det trøstede Christen, at hun i hvert fald ikke behøvede at skære de hårde træbunde til, som han selv havde gjort det af træ, han hentede hjem fra skoven. Omkring århundredskiftet var der kommet fabrikker frem, som lavede træbunde efter modeller, og dem kun-

ne Stine købe færdigforarbejdede. Efterhånden som Stine lærte faget, gav det også Christen ro i sindet at vide, at hun kunne overtage træskoarbejdet, så familien kunne klare sig.

Christens tuberkulose blev stadigt værre, og han var i en periode indlagt på Silkeborg Sanatorium til behandling. Mens han var indlagt, skrev Christen flittigt til familien i Klejtrup, og fulgte på denne måde ivrigt med i deres hverdag, ligesom han også skrev om, hvad der skete på sanatoriet. Arkivet har en del af disse breve, og det er rørende at læse Christens omsorg for familien, og så giver brevene også et rigtig godt billede af samtiden.

Det gik dog hurtigt ned ad bakke, og den 26. oktober 1908 døde Christen hjemme i Klejtrup. Den sidste dag han levede, sagde han til Stine: *"Det var endda godt, det er mig og ikke dig, der skal af sted. For hvad skulle der så være blevet af børnene?*
Hertil svarede den praktiske og jordbundne Stine: *"Må Vorherre bevare din sjæl, Christen, så skal jeg nok sørge for, at ingen her kommer til at lide nød."*

Og Stine holdt sit ord – nøjagtigt som hun altid havde gjort.

Som om det ikke var hårdt nok for Stine at miste sin mand, og at hele ansvaret nu lå på hendes skuldre, så fik hun oven i købet følgende bemærkning fra sognerådsformanden:
"Nu skal vi velsagtens have dig og din flok at forsørge!"
Hvortil Stine rapt svarede, at det regnede hun nu ikke med, for Christen havde lært hende at lave træsko!

Kleitrup pr. Hobro, d. 20/10 1907.

Hr. Skolelærer Hornum

fra

Kleitrup Trælandel

ved Chr. Nielsen.

			Kr.	Øre
Septbr 21	1	Sving 1a	"	50
Oktbr 19	1	pr Træsko	1	75
" 28	1	— do	1	25
Decbr 26	2	— do	4	"
Febr 13	Træskoskærter for en Karl		2	25
Marts 15	1	pr Træskoskærter	1	85
" 25	1	— Træsko	1	90

En regning fra Christen Nielsen til en kunde i Hvornum

Enke og træskomagerske

I en alder af 37 år var Stine nu enke, og stod alene med ansvaret for sine 7 mindreårige børn. Med moderens hjælp til børnene begyndte hun stille og roligt at overtage Christens arbejde; der var fortsat god afsætning på træsko, og Stine var dygtig. Og hvad kostede så et par træsko dengang i starten af 1900-tallet? Ja, et kig på tidens priser viser, at betalingen for at montere et par træsko var 20 øre, men så skulle Stine heller ikke selv lægge materialer til, udover måske søm og kobbertråd. Hvis hun selv leverede alle materialerne, løb et par karletræsko op i en pris af 1,20 kr. Der var selvfølgelig også dem, der nøjedes med at skifte bunden ud, og Stines fortjeneste på sådan et par nye træbunde var 5 øre.

Det var bestemt beskedne beløb, men det gik alligevel. Stine havde et princip om, at hun hver dag skulle bruge mindre, end hun tjente, og derfor kunne hun også hen ad vejen sætte en skilling til side.

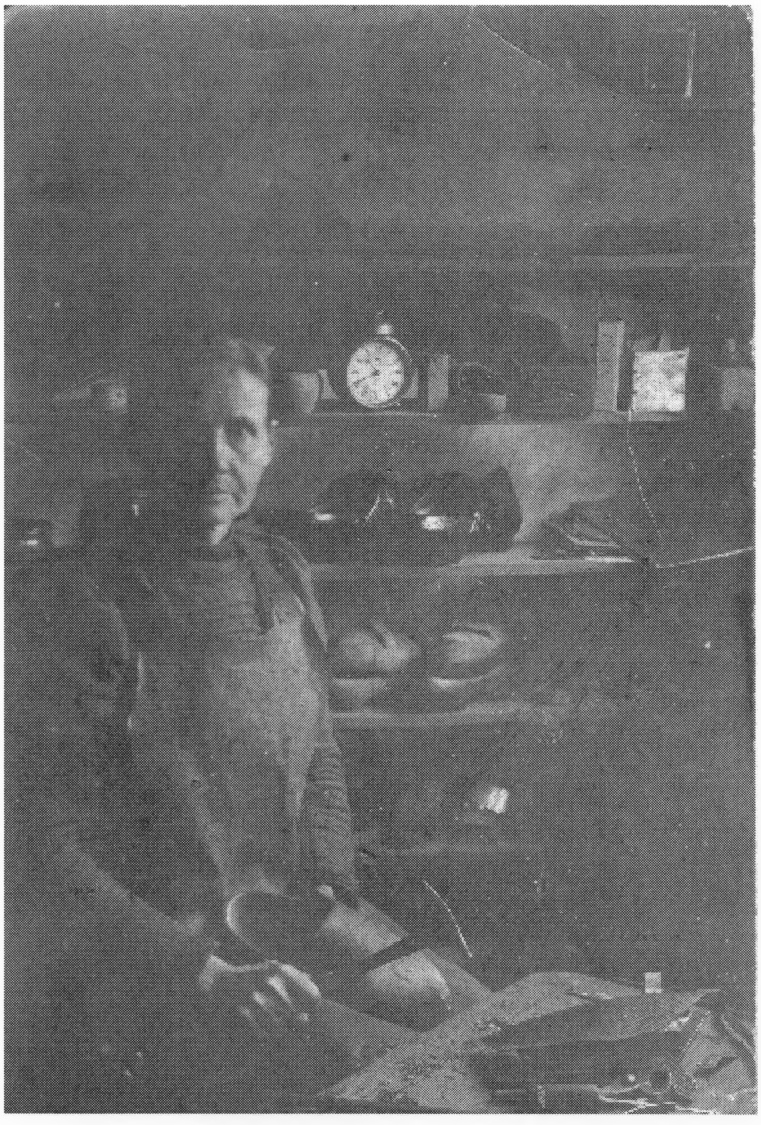

I en avisartikel faldt jeg over en beskrivelse af Stines hus og arbejdsværksted, og den, synes jeg, skal med her – den er godt nok skrevet i 1950'erne, men alligevel:

"Hendes hus er et af de kønneste i byen. Det ligger ved siden af mejeriet i en ret stor have. Huset er pudset lyserødt mellem det mørke bindingsværk. På et lille skilt ved siden af den lave, grønmalede dør står "Klejtrup Træhandel". Man kommer ind i en lille forgang med en dør ind til hver side. Døren til venstre fører ind til en slags butik. Inventaret er det sparsomste, man kan forestille sig. En åbentstående dør fører ud til Stine Nielsens værksted, hvor hun med stort skødskind for sin sorte kjole sidder og passer sit arbejde, at lave træsko, som det har været hendes daglige dont i al den tid, hun har været enke. Døren til højre fra den lille forstue fører ind til stuen....."

Man kan næsten se Stine for sig, som hun sidder der i værkstedet.

Det var hårde og arbejdsomme år, og Stine fik ikke en øre i hjælp fra myndighederne. Hun holdt sit ord om, at ingen skulle lide nød – det betød meget for Stine at holde ord, især over for sine børn – og børnene blev alle boende hjemme, til de var konfirmeret. Først efter konfirmationen kom de ud at tjene. Stines mor var, som tidligere nævnt, en stor hjælp; hun syede tøj til børnene og reparerede det slidte, og hjalp i det hele taget familien med at få hverdagen til at glide.

Efterhånden som børnene voksede til, flyttede hjemmefra og begyndte at tjene deres egne penge, blev det lettere for Stine at lægge lidt penge til side.

Da Stines ældste søn, Niels Kristian, var 17 år, besluttede han at emigrere til USA. Han var udlært smed, men slog sig siden ned som bilforhandler. Han giftede sig med en amerikansk pige, og boede hele sit liv i USA.

Senere valgte også sønnerne Anders og Aksel samt datteren Anna at emigrere til USA. Anders var udlært maler hos maler Nielsen i Klejtrup. Men han kunne ikke umiddelbart få job som maler i USA, så han tog til Canada for at arbejde som skovarbejder. Anders blev dræbt ved en arbejdsulykke, da han var 22 år. I avisen fra fredag den 3. marts 1922 kunne man læse, at *"Enke Stine Nielsen, Klejtrup, har i går fra Amerika fået brev om, at hendes søn Anders Nielsen er forulykket ved skovarbejde. Han var 22 år gammel."*

Datteren Anna rejste også til USA, hvor hun blev gift med en dansker – pudsigt nok en landmandsøn fra nabogården til det sted, hvor hun i sin tid tjente som helt ung. De slog sig ned i Racine i staten Wisconsin. Hertil flyttede også broderen Niels Kristian og hans kone Emma. Niels Kristian og Annas mand, Christian Bay, åbnede i fællesskab en bilhandel.

Det må have været hårdt for en mor sådan at sende hele tre børn til den anden side af jorden, men de skrev flittigt til hinanden og havde et varmt og tæt familieforhold. Det var i det hele taget kendetegnende for familien. Vi har i arkivet en række af disse breve, som vidner om det tætte forhold, der var mellem familiens medlemmer.

Forretningen udvides med systue

Også den yngste datter, Agnes, kom ud at tjene, og efter nogle år flyttede hun hjem til moderen igen. Hun uddannede sig til syerske og begyndte at sy for folk. Der blev indrettet systue i familiens dagligstue, og Agnes fik opbygget en solid forretning.

Som en pudsig detalje vil jeg nævne, at lige overfor Træsko-Stines hus boede en overgang en anden kendt Klejtrup syerske, nemlig Mary Kristiansen eller "Sy-Mary", som hun gerne blev kaldt. Hun boede i det gule hus på Viborgvej 29, hvor hun også havde systue, inden hun giftede sig og flyttede i Sandstræde. Mary og Agnes var gode veninder og hjalp ofte hinanden, hvis der var meget at se til, og mange skulle have syet på én gang.

Også på sine gamle dage var Stine flittig med sine hænder

Nu fulgte en række gode og travle år, hvor der var nok at se til med både træsko og syning. Begge forretninger blomstrede, og med flid og sparsommelighed kunne der spares lidt op.

Besættelse og modstandskamp

Da tyskerne i 1940 besatte Danmark, kom krigen også til Klejtrup, og i takt med den gryende modstandsbevægelse blev der dannet en modstandsgruppe i Klejtrup-området. Det var sognepræsten, Harald Sandbæk, der stod i spidsen for denne gruppe, som bestod af gæve frihedskæmpere fra alle tre sogne i hans pastorat. Sandbæk-gruppen var meget aktiv og tog imod nedkastninger af våben osv. i Skamrisdal i Hærup.

Og hvorfor skal vi nu ind på besættelsen og 2. verdenskrig? Jo, for udover de egentlige medlemmer af gruppen var der tilknyttet en række hjælpere, og blandt disse var Stine og Agnes Nielsen. De var begge engagerede mennesker, som gerne ville gøre en indsats i modstandskampen, og de var uvurderlige og skattede hjælpere for Sandbæk-gruppens medlemmer. Agnes og Stine deltog ikke i egentlige handlinger, men på loftet i det kønne, lyserøde hus opbevarede de illegale blade samt våben fra nedkastningerne i Hærup. Disse våben blev i første omgang fragtet til Klejtrup, og skulle herfra fordeles blandt modstandsfolkene.

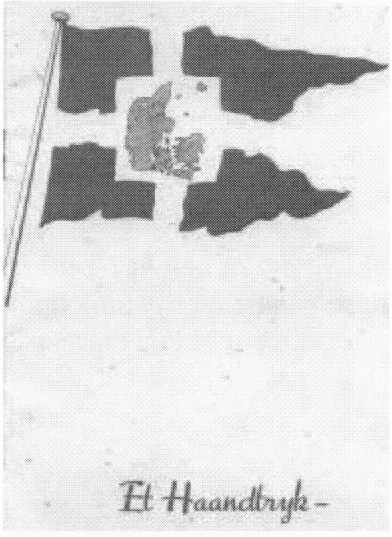

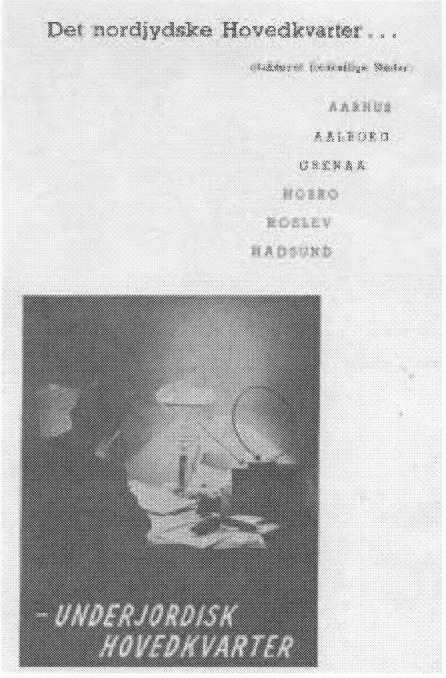

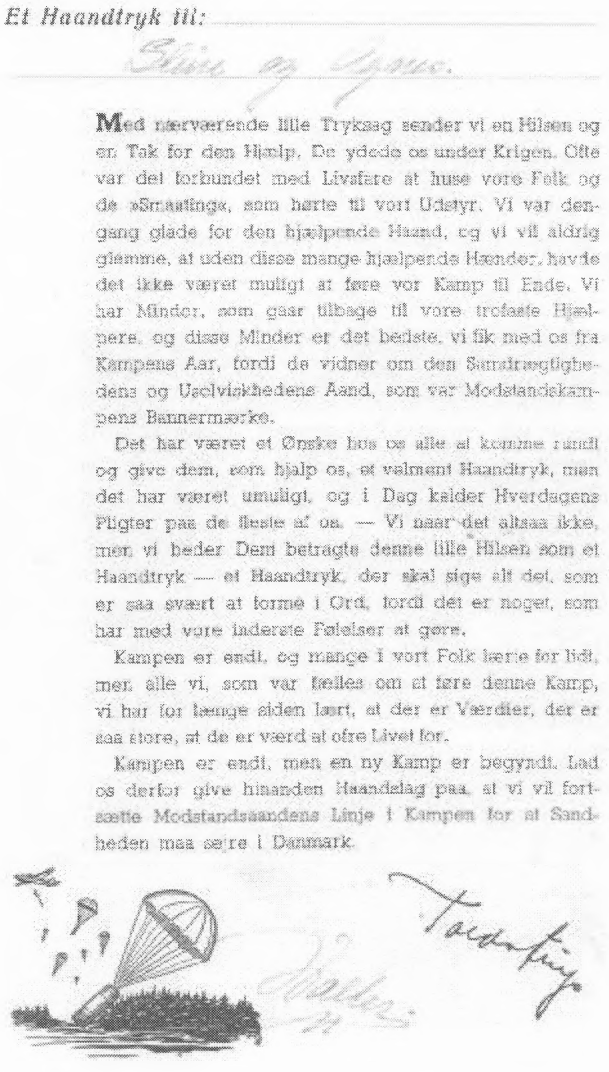
Et Haandtryk til:

Stine og Agnes.

Med nærværende lille Tryksag sender vi en Hilsen og en Tak for den Hjælp, De ydede os under Krigen. Ofte var det forbundet med Livsfare at huse vore Folk og de »Smaating«, som hørte til vort Udstyr. Vi var dengang glade for den hjælpende Haand, og vi vil aldrig glemme, at uden disse mange hjælpende Hænder, havde det ikke været muligt at føre vor Kamp til Ende. Vi har Minder, som gaar tilbage til vore trofaste Hjælpere, og disse Minder er det bedste, vi fik med os fra Kampens Aar, fordi de vidner om den Samtrygtighedens og Uselviskhedens Aand, som var Modstandskampens Bannermærke.

Det har været et Ønske hos os alle at komme rundt og give dem, som hjalp os, et velment Haandtryk, men det har været umuligt, og i Dag kalder Hverdagens Pligter paa de fleste af os. — Vi naar det altsaa ikke, men vi beder Dem betragte denne lille Hilsen som et Haandtryk — et Haandtryk, der skal sige alt det, som er saa svært at forme i Ord, fordi det er noget, som har med vore inderste Følelser at gøre.

Kampen er endt, og mange i vort Folk lærte for lidt, men alle vi, som var fælles om at føre denne Kamp, vi har for længe siden lært, at der er Værdier, der er saa store, at de er værd at ofre Livet for.

Kampen er endt, men en ny Kamp er begyndt. Lad os derfor give hinanden Haandslag paa, at vi vil fortsætte Modstandsaandens Linje i Kampen for at Sandheden maa sejre i Danmark.

Tak for Alting

En overgang havde Stine også tre franske piloter boende på loftet.

Det var en ret genial løsning, for ingen, og da slet ikke tyskerne, kunne drømme om at mistænke et par nydelige, stilfærdige damer som Stine og Agnes for at være engagerede i modstandskampen.

Efter krigen fik Agnes og Stine en hædersbevisning fra de danske frihedskæmpere i form af et lille hæfte, hvor modstandsbevægelsen siger dem tak for indsatsen.

I 1946 solgte Stine sit hus til datteren Agnes, og af salgsaftalen fremgår det, at Stine skulle have ret til at bo gratis i huset til sin død samt have plads til sin butik og sit værksted.

Rejsen til Amerika
Som tidligere nævnt emigrerede tre af Træsko-Stines børn til Amerika, og ingen af dem vendte hjem igen. Der var efterhånden gået mange år, siden Stine havde set dem og savnet må have været stort. Men en dag i 1947 kom der en invitation til Stine og Agnes fra børnene i Amerika: *"Kom så – vi betaler rejsen!"*

Det var en stor beslutning at tage dengang i 1947 – især når man ikke var vant til at rejse og ikke havde været så langt væk før, og Stine var efterhånden blevet 76 år. Men som altid holdt Stine ord overfor sine børn, og med egne ord sagde hun:

"A var ufornuftig nok te å sej ja, men da A ålti har holdt, hva A hår lovt mi børn, så rejst' Agnes og A."

Stine og Agnes planlagde deres tur til Amerika; de regnede med at blive der et helt år og tilbringe tiden sammen med familien, som de ikke havde set i mange år, og hilse på alle de nye små familiemedlemmer, der var kommet til gennem årene. Agnes havde dog 10 år tidligere besøgt sine søskende i Amerika, og hun havde siden flittigt studeret engelsk.

Stine og Agnes i USA sammen med hele den "amerikanske" familie – børn, svigerbørn, børne- og oldebørn

Stine arrangerede selv hele rejsen med hjælp fra Agnes; fandt ud af, hvordan de skulle komme af sted og bestilte billetterne. Stine og Agnes betalte nu selv deres rejse, for som Stine sagde, så blev der såmænd nok for børnene derovre at betale og sørge for, når nu de regnede med at blive et helt år i Amerika. I 1947 kunne man ikke lokke dollars fra den danske nationalbank, men hvis man havde kunnet, så havde Stine helt sikkert også fået det organiseret.

De to damer var kort sagt klar til at rejse, og nu var det endelig så vidt – den 31. oktober 1947 rejste Stine og Agnes til Amerika, og de kom hjem på samme dato et år senere. De rejste fra Esbjerg til Harwich og herfra videre med en mindre, engelsk båd til New York. Om selve rejsen fortæller Stine, at: *"Det blev så møj en herlig udflugt."*

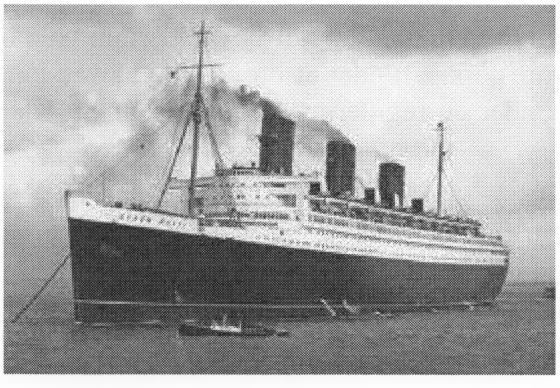

Både Stine og Agnes nød sejlture og blev ikke søsyge, hvilket mange andre blev det om bord på den lange rejse. På hjemturen rejste de med et *"gevaldigt stort skib – ja, hvad var'et nu, det hed?, Jo, Mary, og så nøj andet, et særeste fornavn – jo, Queen Mary – og det var en værre slingretur."*

Det må have været en utrolig stor oplevelse for Stine både at rejse over Atlanten og besøge Amerika, men især at se sine børn igen og møde de børnebørn og måske oldebørn, som hun aldrig havde set.

Stine og Agnes havde en fantastisk tur til Amerika, og de så og oplevede en hel masse af det store land. Og først og fremmest tilbragte de al tiden sammen med familien og nød at være sammen. Stine fik en masse nye indtryk fra USA, som hun mente var et storslået land. Men som en pudsig detalje har jeg fundet følgende i et interview: – *"det lykkedes ikke Stine i USA at se, hvad hun vil betegne som et virkelig pænt landbrug", og herom sagde hun: "Der tøkkes A, te Danmark nemt ka' klare sæ!"*

Det var også i USA, at Stine fandt ud af, at hun ikke længere havde brug for briller. Under en udflugt til Niagara vandfaldene, stod hun og betragtede det storslåede syn, og så var det hun syntes, at: *"Det står lidt tåget for mig. Mon mi briller dugger?"*, hvorefter hun tog brillerne af, og nu lå det hele for hende, klart, frisk og strålende.

Der var som sagt meget at beundre i Amerika, og Stine var allermest glad for den amerikanske befolknings måde at være på; overalt mødte de kun venlighed, hjælpsomhed og en meget stor imødekommenhed.

Nøjagtigt på étårsdagen for deres afrejse vendte Stine og Agnes hjem til Klejtrup igen efter en begivenhedsrig tur; hjem til hverdagen og forretningen i det kønne, lyserøde hus. Mens de havde været væk, havde Søren Poulsen passet huset. Søren havde selv været i Amerika, og det var ham, der siden byggede Verdenskortet. Søren var glad, da damerne vendte tilbage, for han havde hver nat sovet i huset for at være sikker på, at alt var i bedste orden, når Stine og Agnes vendte hjem. Da de endelig var vel tilbage, erklærede Søren: *"A sku' ha' trouet, te det var Alvor mæ di ræsen, så had A savt nej!"*

Han havde nok passet huset, men havde dog ikke lavet træsko. Forretningen lå stille, mens Stine og Agnes krydsede Atlanten, men forud for rejsen havde mange af de faste kunder købt både to og tre par træsko for at være på den sikre side.

Det blev ikke til flere Amerika-rejser for Stine, men da hun fyldte 80 år, fik hun besøg af sin ældste søn – bilforhandleren – og hans familie.

Under Agnes' første tur til USA i 1937 mødte hun en dansk mand, Richard Godtlieb Hansen, som var bosat i USA. De skrev sammen i en årrække, og da Richard vendte hjem til Danmark, giftede de sig i 1965. Ved årsskiftet 1967-68 flyttede parret ind i det kønne lyserøde hus.

Stine var en "ener" – en bemærkelsesværdig kvinde

Stine var efterhånden en ældre dame, men sit engagement og sin handlekraft bevarede hun hele livet. Som et eksempel på hendes handlekraft har jeg i vores arkiv fundet et brev (i kladdeversion), som hun skrev til Viborg Amtsråd, da huset led skade under en regulering af vejen gennem Klejtrup. Brevet ses nedenfor, og der står følgende:

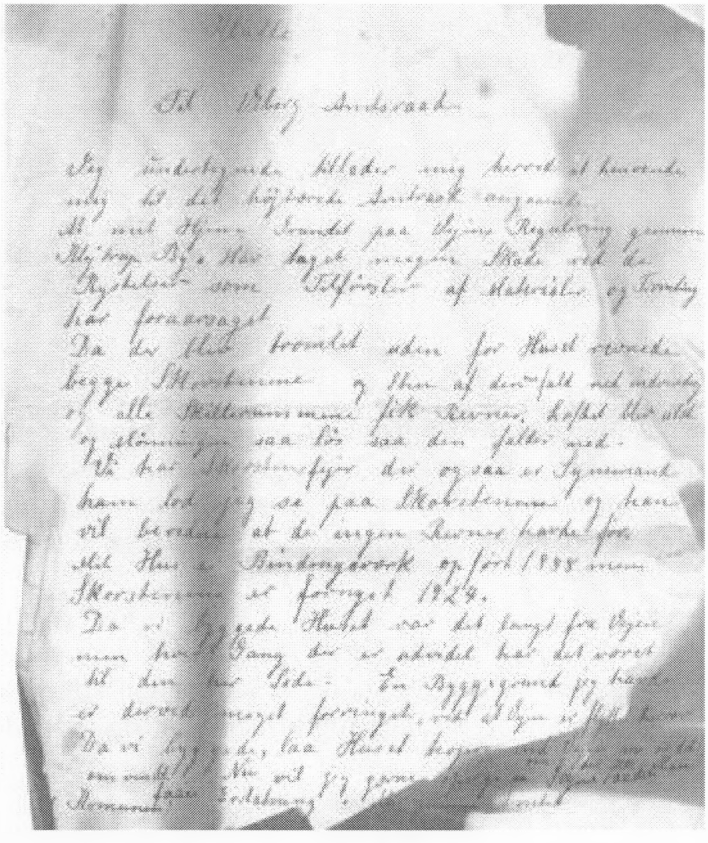

"Til Viborg Amtsråd

Jeg undertegnede tillader mig herved at henvende mig til det højtærede Amtsråd angående, at min hjem, grundet på vejens regulering gennem Klejtrup by, har taget megen skade ved de rystelser, som tilførsler af materialer og tromling har forårsaget.

Da der blev tromlet uden for huset, revnede begge skorstene og sten af den ene faldt ned indvendig, og alle skillerummene fik revner. Loftet blev utæt, og mønningen så løs, at den falder ned. Vi har skorstensfejer, der også er synsmand. Ham lod jeg se på skorstenene, og han vil bevidne, at de ingen revner havde før. Mit hus er i bindingsværk og opført i 1888, men skorstenene er fornyet i 1924.

Da vi byggede huset, var det langt fra vejen, men hver gang der er udvidet, har det været til den her side. En byggegrund, jeg havde, er derved meget forringet ved, at vejen er flyttet herover. Da vi byggede, lå huset højere end vejen, nu er det omvendt! Nu vil jeg gerne spørge, om der ikke kan fås erstatning fra sognerådet, eller gennem amtet (kommunen)."

Selv om Stine var et beskedent og tålmodigt menneske, så var hun ikke bange for at sige fra, når hun mente, at det var på sin plads.

Stine fortsatte sin fabrikation af træsko, selv om hun efterhånden var midt i 80'erne. I anledning af hendes 85-års fødselsdag i 1956 blev hun interviewet til Jyllands-Posten. Hun fortalte om sit liv og sine vilkår, og journalisten er tydeligt fascineret af den ældre kvindes historie og hendes stilfærdige væsen. Han skriver bl.a.:

"Som Stine Nielsen nu sidder i sit værksted og stilfærdigt fortæller, mens hun ikke lader sine hænder hvile et øjeblik, er det vanskeligt at forstå, hvilken kolossal arbejdsmængde, der har været gemt i denne spinkle skikkelse. Hendes lille ansigt har et spind af små rynker, men hendes øjne er klare og rolige. Hendes synskraft er i øvrigt forbavsende god. Der ligger et par gammeldags, stålindfattede briller i vindueskarmen, men hun bruger dem ikke."

I interviewet nævner Træsko-Stine også, at hun påtænker at holde op med træskomageriet, når hun nu snart fylder 85. Det må bestemt også være på tide efter så mange år. Som hun selv udtrykker det: *"Så tøts A å, te mi arbejdsdaw hår væt lang nok!"* Og det kan man jo kun give hende ret i.

Da Stine i en alder af 85 år besluttede at trække sig tilbage, solgte hun alt sit værktøj til købmand Skjøttgaard, som i en periode fortsatte produktionen af Klejtrup-træsko fra sin bagbutik.

Den arbejdsomme Stine lagde nu ikke bare sådan op. Hun havde i alle årene også været dygtig til at sy, og i de senere år var hun især blevet meget glad for at brodere korssting. Og med sit gode, skarpe syn var hun i stand til at se selv de mindste, fine sting. Hun nød at sidde med håndarbejde i sine flittige hænder, og det var Stine, der – efter at have afhændet træskoforretningen – broderede det smukke blå altertæppe med stjerner, som lå i Klejtrup Kirke indtil sidste renovering. Tæppet var på 4 kvadratmeter, så det var en imponerende indsats af en kvinde i den alder.

Stine syr tæppe til kirken – her hjulpet af sin svigerdatter

Og det er et godt eksempel på hendes livsmod og foretagsomhed – egenskaber, som sammen med handlekraft og beslutsomhed hjalp hende igennem de mange svære stunder, som der også må have været. Men Stine formåede med sin arbejdsomhed at vende det, der så let kunne være endt helt anderledes, til noget produktivt – hun holdt træskoforretningen i gang og fik sine børn godt i vej, lige-

som hun skabte respekt om sin person. Og det er i sig selv en betragtelig indsats set i lyset af, at hun aldrig fik en eneste øre i hjælp.

Stine døde den 18. april 1957 i Klejtrup i en alder af knap 87 år.

Datteren Agnes havde købt huset i 1946, så hun blev boende her sammen med sin mand, indtil han døde i 1970. I 1988 flyttede Agnes på Klejtrup Hvilehjem, og her døde hun den 10. oktober samme år.

Agnes efterlod sig ingen børn, og efter hendes død arvede nevøen Per Nielsen huset, og som nævnt i indledningen, bor han og hustruen Karin i dag i det kønne, lyserøde hus; det hus, der rummer så meget af slægtens historie, og hvor man nemt kan forestille sig Stine sidde og lave træsko.

Træsko-Stine var en ener, én af den sjældne slags, og næste gang man går eller kører forbi huset, så burde man lige standse op et øjeblik og sende Stine en venlig tanke. Det er folk som hende, der med flid og beskedenhed har lagt grunden til alt det, vi kender i dag og måske tager for givet. Hun satte sig måske nok ikke langsigtede mål, men forsøgte hver dag at lægge lidt til side, og det lykkedes hende at opfostre og sætte 7 børn godt i vej samt skabe gode vilkår for både dem og sig selv.

Jo, Stine er nok en tanke værd – hun var i sandhed en bemærkelsesværdig kvinde.

Træsko-Stines hus som vi alle kender det i dag – det lyserøde hus på Viborgvej

Forretningslivet i Klejtrup i 1950'erne

Af Ragna Kolind

Alle steder ser vi, at forretningslivet langsomt forsvinder fra de små landsbyer. Tiderne er forandret, og erhvervslivet ude i landsognene synes næsten at være en saga blot – også i Klejtrup.
Vi er nok mange, for hvem det virker som om, at det er gået meget stærkt ned ad bakke med forretningerne i bymidten i Klejtrup i de sidste halvtreds år.

Og derfor har vi besluttet, at vi vil kigge lidt tilbage – helt tilbage til 1950'erne, hvor forretningslivet i Klejtrup blomstrede, og hvor mange af husene i byen var hjemsted for en eller anden form for erhvervsliv.

Vi starter ved bygrænsen fra Hvornum-siden med Møllen:

Klejtrup Mølle ligger på Brovej 14 – lige ved Mølleåen – eller rettere tværs over Mølleåen. Åen danner skellet mellem Hvornum og Klejtrup sogne, mellem det det hed Randers Amt og Viborg Amt – senere Nordjyllands Amt og Viborg Amt, og nu mellem Region Nord og Region Midt.
Klejtrup Mølle var i tidernes morgen ejet af kongen – lige som resten af Klejtrup by. Men den blev solgt til selveje i 1846 – dvs. Seminariefonden solgte møllen. Seminariefonden var en fond, som drev gårdene i Klejtrup. Først var møllen en mølle i gammeldags forstand – altså et sted, hvor man fik malet sit korn. Men i starten af 1900-tallet begyndte man at lave strøm på møllen. Desværre for mølleren blev vandstanden i søen senere sænket, og det bevirkede, at der ikke var vand nok til dynamoerne. Og det gik til sidst så skidt, at møllen gik på tvangsauktion.
Der har været rigtig mange ejere af Klejtrup Mølle, og i 1950'erne var det Erna og Erik Thy, som ejede møllen. Erik Thy havde ornecentral og kørte senere taxa/lillebil.

Nu ejes møllen af Grethe og Kim Busted. Møllevirksomheden er for længst indstillet. Nogle af møllebygningerne er revet ned, og Grethe og Kim har i stedet indrettet stedet som røgeri og fiskeforretning – kaldet 'Ålekisten'.

Så krydser vi vejen – over til Brovej 11:

Her holdt "Sø-smæjen" til – **smed Viggo Nielsen**. Hans kaldenavn skyldtes, at hans smedje lå ved søen. Der har tidligere været en anden smed i byen, og så skulle man jo kunne holde styr på, hvem der var hvem.

Viggo og Sofie Nielsen havde en rigtig smedeforretning, hvor der blev varmet jern op i essen og banket hestesko på ambolten. Og der blev lavet vogne, plovskær og meget andet. Viggos smedeforretning var også læreplads for en del af byens unge mænd, og så var han også byens VVS-forretning.
Da Viggo drejede nøglen om for smedjen, blev stedet solgt til mekanikerværksted og er nu privatbolig for Lisbeth og Flemming Cassøe Jakobsen, som har Verdenskortet.

Så kommer vi igen over på den anden side af Brovej – nemlig på Brovej 6:

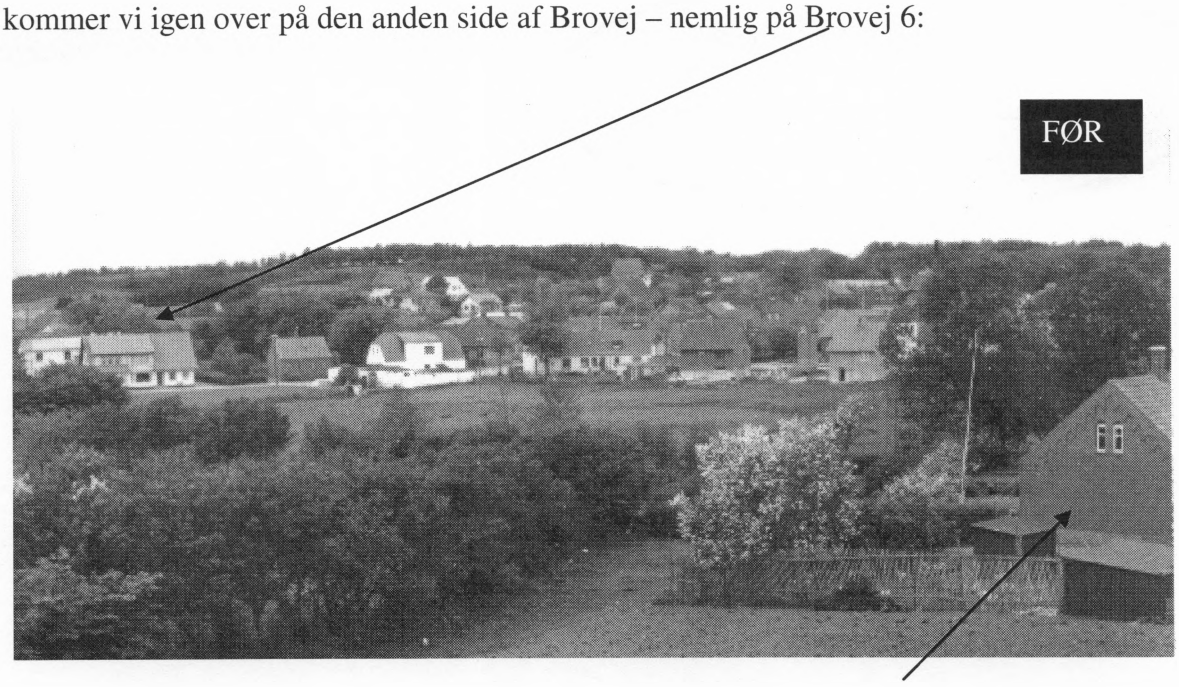

Billedet er taget fra Voldene – til venstre ses noget af gården "Brattingsborg"

Her var **snedker Pedersens Møbelfabrik**. Det var snedker Peder Chr. Pedersen, som havde startet virksomhed der. Langs vejen lå stuehuset, hvor der i den vestlige ende var et udstillingslokale, hvor Pedersen altid havde senge udstillet. Bagved huset lå selve fabrikken – en toetagers bygning, hvor der ligeledes var en del af byens unge mænd, der blev oplært i snedkerfaget. Det var en overgang en af de lidt større virksomheder i Klejtrup.
Den blev senere drevet videre af en tidligere ansat Carl Johan Jørgensen, men arvingerne solgte den, og herefter var der bl.a. bilhandel på adressen.
Fabrikken er for længst væk, og der er nu bygget andelsboliger på området.

Igen går vi over vejen – nu til Brovej 5A:

Her har vi ingen 'Før-billede'

Har du? Så kunne vi måske låne det?

...men vi har et billede af garageanlægget

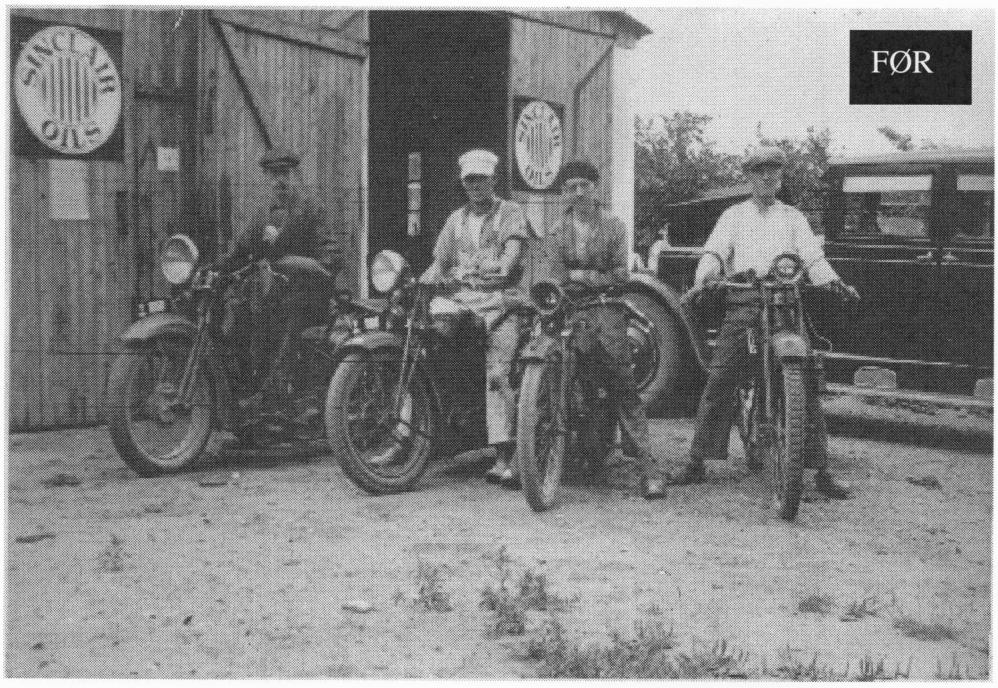

Fire unge mænd på hver sin motorcykel udenfor Chr. Hedemands garage på Brovej 5a i Klejtrup. Det er fra venstre Alfred Christensen, "Kressa" Nielsen, Maltha Jensen og Kristian Overgaard. I baggrunden vognmand Chr. Hedemands udlejningsvogn - en "NASCH"

Chr. Hedemand havde sin **vognmandsforretning** på Brovej 5A. Han kørte alle former for lastbil-transport, og forretningen blev senere overtaget af hans søn Leif Hedemand, som endnu bor i huset. Han havde også en udlejningsbil, som billedet ovenfor viser.

Nu bliver vi på samme side af vejen og kigger på "hjørne-huset" – Brovej 1-3

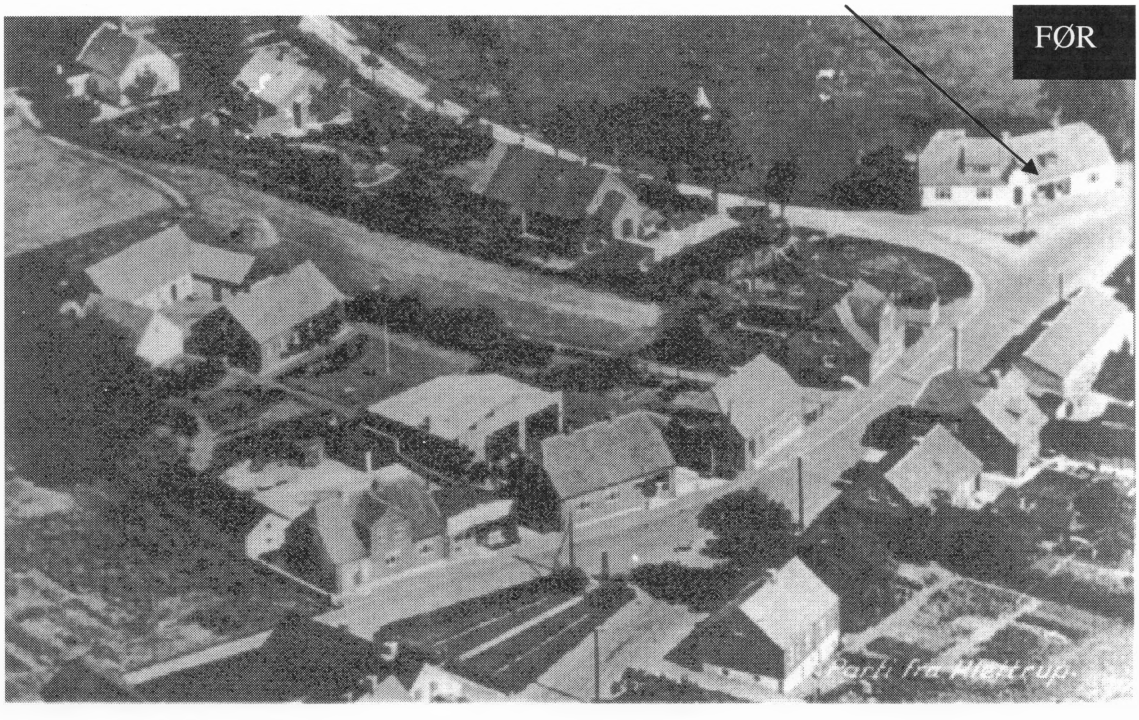

Huset her på hjørnet af Søvej og Brovej har været husly for rigtig mange mennesker – specielt i 1950'erne. I den østlige ende (mod Hvornum) boede Johanne og Frederik Skammelsen med en stor

børneflok. Skammelsen havde haft sadelmagerforretning i huset, men var nu blevet ringer og graver ved Klejtrup kirke.
I midten boede Evald Christensen – eller Evald Skrædder, som han blev kaldt i daglig tale. Evald havde skrædderforretning i huset her, inden han overtog sin fars skrædderforretning på Viborgvej 19.
Og i den nordlige ende – altså hen mod Søvej havde malermester Bonde til huse med sin familie.

Lige overfor „hjørne-huset" ligger **Søkroen** eller **Klejtrup Hotel**, som det hed på i 1950'erne. Hotelejer var Niels P. Rasmussen, og han styrede dygtigt hotellet sammen med sin kone Valborg og en større stab af personale.
Hotellet var ramme om mange familiefester, og da biograferne bredte sig ud over landet, blev der biograf i den store sal ud mod Sandstræde. Der var forestilling to aftener om ugen – fredag og søndag. Og så kunne der ind imellem være eftermiddagsforestilling.

Hotellet havde ingen spiritusbevilling, så der var ingen krostue på stedet. Det havde været et afholdshotel siden starten af 1900-tallet, hvor sognets afholdsforening overtog det. Og der kom først spiritusbevilling igen i 1960'erne, da Thunø overtog hotellet.

Så tager vi turen ud af Sandstrædet. Lige på hjørnet af Viborgvej og Sandstræde ligger den gamle møbelfabrik. Vi har desværre ikke billeder fra 1950'erne. Da havde **Thorvald Hermansen** såvel møbelfabrik som møbelforretning i den store bygning her på hjørnet – den bygning, som nu huser Kirkens Korshærs genbrugsbutik.
Hermansen havde en stor fabrikation, men også en stor forretning. Det var Thorvalds svigerfar Sofus Bundgaard, som startede værksted og forretning op her, men den voksede støt op igennem første halvdel af 1900-tallet.

Bygningen mod Viborgvej, men billedet er ikke fra 1950'erne

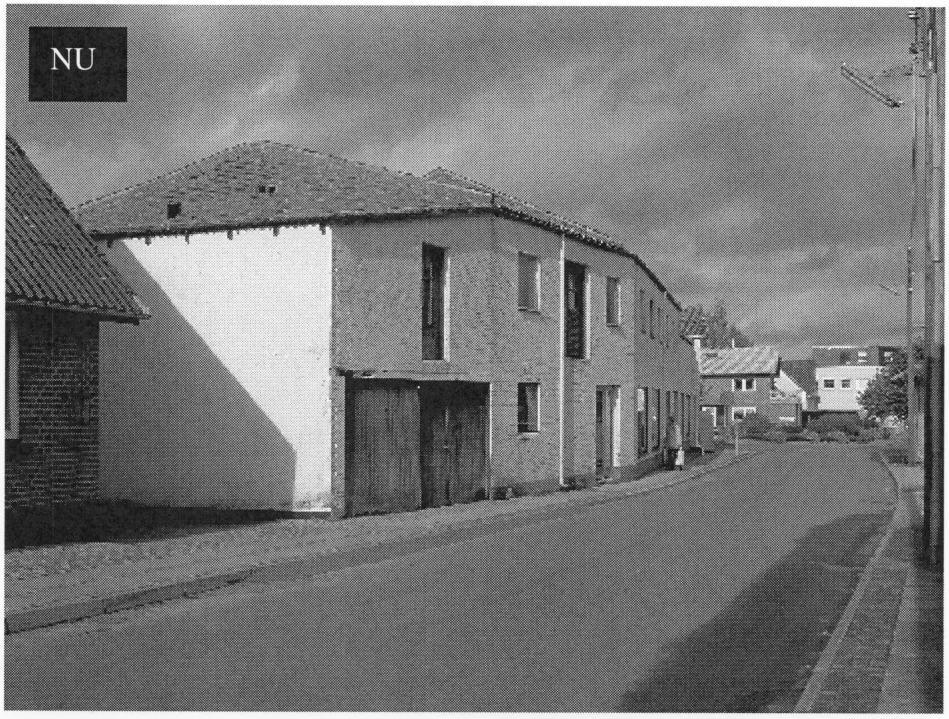

Møbelfabrikken op ad Sandstræde

Hytten, da der var privatskole i huset

Op ad Sandstræde kommer vi til **"Hytten"** på Sandstræde 7. Det var privatskole først i 1900-tallet, men senere overtog Christen Dalsgaard ejendommen. For det var en ejendom, hvor der er udstykket jord fra flere gange. Christens kone **Sofie Dalsgaard** havde systue i huset. Hun boede sammen med sin søn **Helvig Dalsgaard**. Og han havde også virksomhed. Ikke på adressen her, men længere ude af Sandstræde. Det kommer vi til senere.

Lige skråt overfor Hytten ligger Sandstræde 10 – "Sy-Marys" hus. Vi har desværre ingen gamle billeder af huset, så vi kan se, hvordan det så ud, da **Mary Kristiansen** sad inde bag vinduerne og syede brudekjoler til mange af sognets unge piger eller spadseredragter til byens fruer. Det kan kun være de få, som ikke på et eller andet tidspunkt har stået i Marys stue og passet en kjole, som var ved at blive syet.

Så går vi skråt over vejen – her ligger Sandstræde 13. Heller ikke her har vi gamle billeder. Huset har været hjem for mange familier, men i 1950'erne havde **vognmand Honoré** i nogle år vognmandsforretning her. Han havde tidligere haft sin forretning oppe på Viborgvej 34 – oppe i kanten af krattet. Men så flyttede han ned i Sandstræde, og senere tog familien afsked med Klejtrup og flyttede til Randers.

Længere ude i Sandstræde lå Helvig Dalsgaards grusgrav og cementstøberi

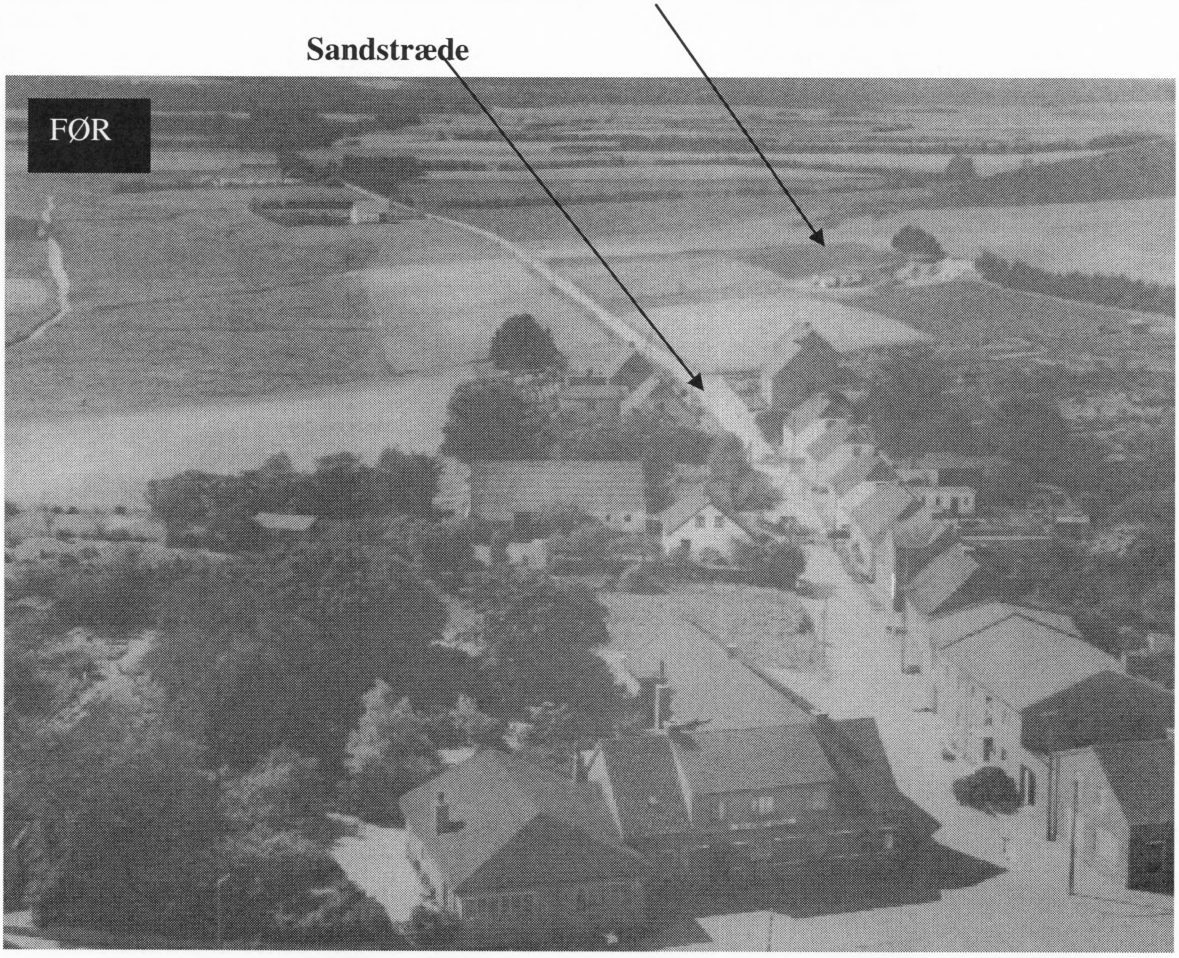

Hver dag begav Helvig sig ud til sin lille virksomhed. Han boede jo – som tidligere nævnt – inde i "Hytten" på Sandstræde 7.
Cementstøberiet er forlængst væk og området er nu til dels bebygget med Klejtrup Friplejehjem.

NU

Friplejehjemmet i Sandstræde

Så går vi lidt op ad Solhøjvej og kommer til Solhøjvej 8. Her boede **Gunda og Marius Christensen**. Og i huset havde Gunda også en årrække en blomsterforretning. Den er forlængst forsvundet igen, og siden har huset været privatbolig.
Også her mangler vi et billede af huset fra midten af 1950'erne. Måske nogle af vore medlemmer har et til at ligge, som vi kan låne til affotografering?
Nu er huset moderniseret og ser sådan ud:

NU

Lige ved siden af ligger huset på Søudsigten 1. Huset hørte tidligere til Solhøjvej. Her boede murermester Kræn Hansen. Hans datter var Elly ("Trissen" som hun blev kaldt) – senere gift med tjeneren på hotellet Juul Jørgensen.
Vi har ikke er billede af huset, som det så ud dengang. Men nu ser det sådan her ud:

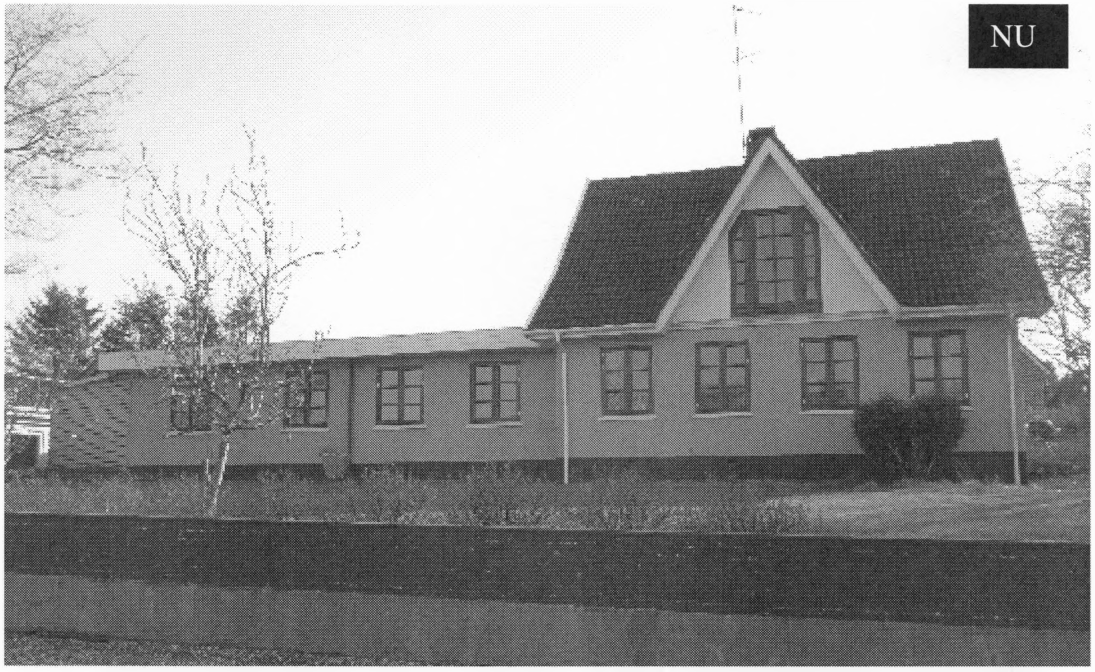

Skråt overfor – på Solhøjvej 3 boede **Edith og Marinus Christensen**. Edith havde "**Fransk vask og strygning**". Når man skiltede med det, så betød det, at der var en særlig håndværksmæssig ekspertise til stede til at tage sig af de finere dele af folks beklædning såsom stivede flipper og manchetter og kniplingsbesatte pyntekraver. Så her kom folk med de ting, som var lidt svært for dem selv at håndtere.
Heller ikke det hus har vi gamle billeder af, men i dag fremstår det sådan her:

Så skal vi tilbage igen – nemlig ned på Søvej. Vi tager lige hjørnet af Viborgvej og Søvej med her – nemlig Viborgvej 2.

Karetmager Anton Larsen og Maltha Jensen med hunden Bob.
Larsens værksted på "Frederiksplads" blev opført i 1937

På den nuværende parkeringsplads på hjørnet her havde **karetmager Larsen** sin lille virksomhed. Han lavede vognhjul m.m. – og meget apropos boede han selvfølgelig selv i et træhus. Det er forlængst væk, og først i 1960'erne byggede hotelværten N. P. Rasmussen et posthus på pladsen – det hus, der nu er almindelig beboelse.

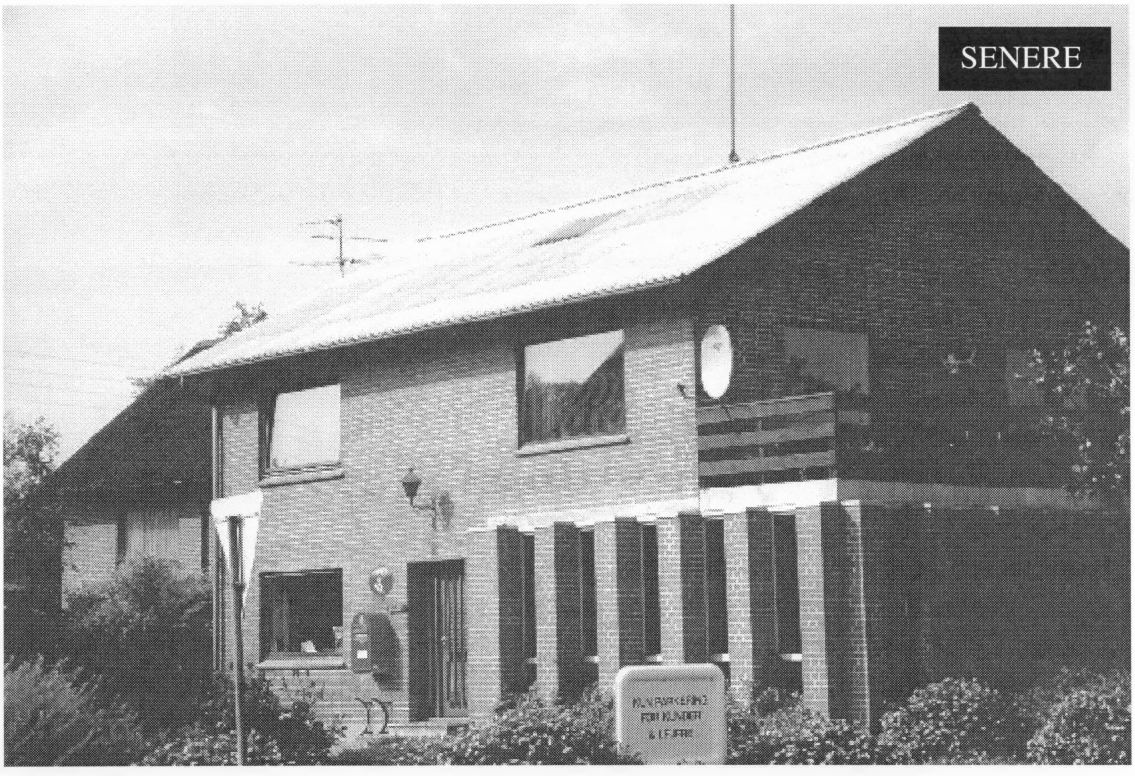

Som Viborgvej 2 så ud, da der i underetagen var brevsamlingssted til venstre og frisørsalon til højre

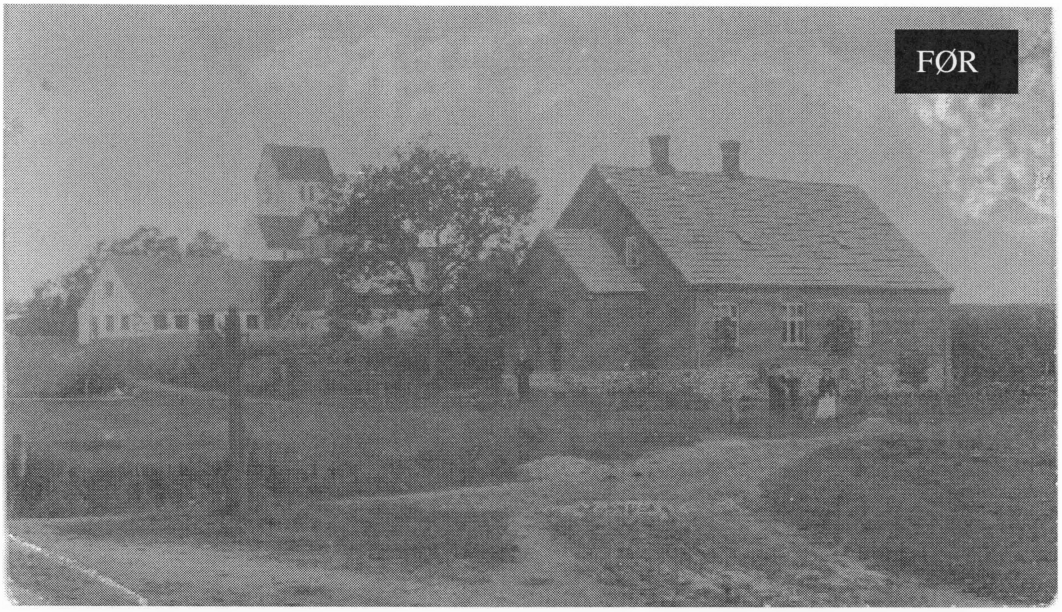

Næste hus, som ses herover, er **installationsforretningen** på Søvej 3, som egentlig blev bygget som dyrlægebolig. Senere boede der en fotograf, men i 1950'erne havde Esther og Jens Mortensen installationsforretning på adressen. Senere blev den udvidet med en fabriksbygning bag forretningen, hvor Jens Mortensen startede fabrikation af kummefrysere – navnet var Elcold og fabrikationen flyttede senere til Hørby ved Hobro. Mortensen havde også bygget forretning til huset – ud mod vejen, og senere overtog sønnen Poul Mortensen forretningen, som nu er afhændet til en el-installatør i Hobro – "Lillegaarden".

Det sidste hus på Søvej – på den side af vejen inde i byen – er Søvej 15. Her havde **Else Nielsen** sin systue. Det var stadig ikke normalt, at man købte tøj i tøjforretninger i 1950'erne og 60'erne– nej, man fik syet sit tøj ved en lokal syerske. Og dem var der som regel flere af i en lille by som Klejtrup. Og Else var da også en af flere, som dyrkede denne form for forretning.
Else var jo ung, så det var nok lidt mere moderne tøj, man kunne få syet der, end ved de lidt ældre syersker i byen.
Vi har ingen før-billede, men Else og hendes mand Kristian byggede huset, og det har ikke forandret sig meget. Og Kristian bor da også stadig i huset her på Søvej 15.

Spørgsmål til vore medlemmer

Vi har fået et billede af Klejtrup Volde set fra syd – altså fra vejen ned til Verdenskortet. Vi kender ikke billedets datering. På billedet er der et dige, som kunne ligne et stendige. Det er der ikke i vor tid – men er der nogen, der kan huske, om der har været et stendige på dette sted – og i givet fald, hvornår er det fjernet?

At købe på afbetaling

Af Mona Finderup

At købe på afbetaling er bestemt ikke en ny "opfindelse", som kun hører vores tid til. Se bare her:

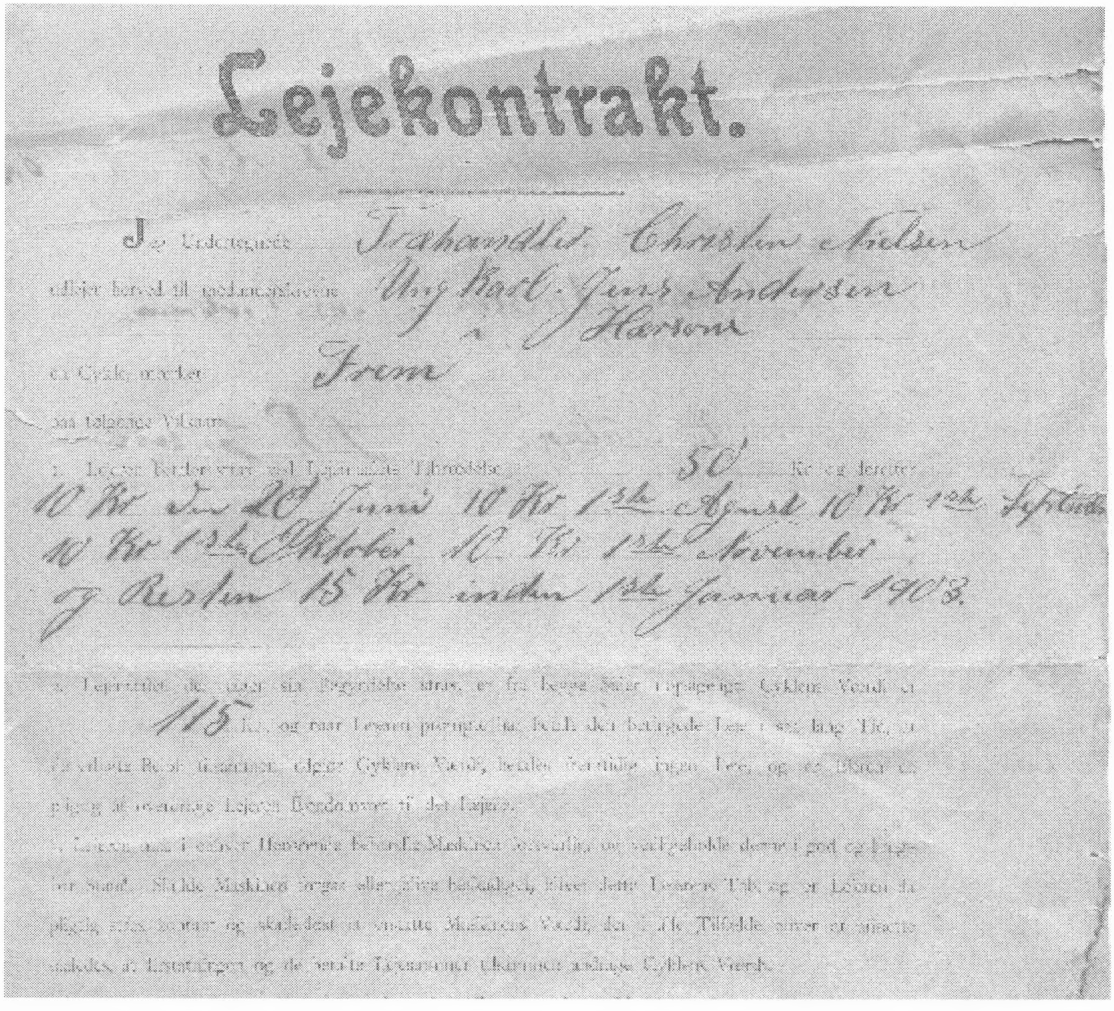

Lejekontrakt.

Det har været hårde vilkår i 1902 at skulle betale 50 kr. og derefter 10 kr. om måneden til restbeløbet er betalt.
Samtidig skriver køberen under på at behandle cyklen forsvarligt og vedligeholde den – skulle maskinen lide skade, må køberen betale restsummen i erstatning.

Efterlysning

Poul Mortensen har indleveret nedenstående sang. Han ved ikke, hvor den stammer fra.
Hvis du ved noget om, hvem der har lavet sangen – og evt. i hvilken anledning, vil vi her på arkivet meget gerne høre fra dig.

Mel: Hist hvor vejen slår en bugt...

Allerbedst på denne jord,
er vel stedet, hvor vi bor.
Gå en herlig sommerdag
op på Klejtrup Bakkedrag.
Se, hvor åen bugter sig,
gårde langs en snoet vej.
Glimt af blåt og gult og grønt
koen græsser, her er skønt.
Hør hvor lærken slår sin trille,
se en kat som jager stille.

Op ad Klejtrup Kirkes mur,
læn dig bare – her er kur
for en træt og tynget sjæl
på en fredfuld sommerkvæld.
Blikket vandrer – sø og eng –
solen stille går i seng.
Nattergalen nu ta'r fat
i den lyse sommernat.
Andre fuglestemmer tier.
Bonden tæller engens kvier.

Her, hvor vi har valgt at bo
vil vi se det hele gro.
Her vil vi for fælles sag
virke sammen dag for dag.
Folk fra bakke – folk fra dal
bygged' klubhus – samlingssal.
Alle er på talefod
her, hvor vi har slået rod
støtter vi hinandens færden
på det bedste sted i verden.

Den er da en rigtig fin Klejtrup-sang – men hvor stammer den fra????

Det stod der i avisen....

For 110 år siden:

Orkanen rasede

I en stor artikel om dengang julestormen rasede over landet, stod der bl.a. om Klejtrup-egnen: Her på egnen er der næsten ikke et hus, som ikke har lidt overlast. Hos murer Kr. Andersen, Fristrup faldt det meste af husets ene ende ned, og beboerne måtte flygte. Hos gdr. Niels Sørensen, Klejtrup er væltet et hus, hos Jens Christensen halvandet hus, hos Jens Therkildsen, Øris et hus, gæstgivergården i Klejtrup har mistet det halve af taget, og kostalden i Hersom Præstegård har mistet tagværket.

For 100 år siden:

Hobro Avis d. 27.2.1912

Klejtrup Husmandsforening

holdt ordinær generalforsamling i lørdags. Det vedtoges at indhente oplysninger ang. dannelse af en ægsalgskreds, og man diskuterede mælkens afregningsmåde fra mejeriet samt skolespørgsmålet. Dette sidste vedtoges det at arrangere et møde og at indbyde et par lærere for at drøfte sagen. Ang. spørgsmålet om fremavl af rugeæg, vedtoges det at forespørger husdyrudvalget, om det kunne tillades at modtage fra en mand i Klejtrup, der har fine stammer.

Hobro Avis d. 19.7.1912

En slubbert

Klejtrup Borgerforening har plantet en del smukke kastanietræer langs de veje, der fører gennem byen. De har stået et par år, og er allerede til megen pryd. I nat har desværre en eller anden med en kniv beskadiget en del af dem, således at de rimeligvis går ud. Borgerforeningen har straks gjort anmeldelse til politiet i Hobro, og man må meget håbe, at det må lykkes politiet at få fingre i slubberten og tildele ham en velfortjent afklapsning.

For 60 år siden:

d. 9. februar 1952 i Himmerland:

Hånden kvæstet i maskine

Snedkerlærling Erik Pedersen, Hejring, der arbejder hos snedkermester Pedersen, Klejtrup, har fået sin højre hånd slemt beskadiget ved en af maskinerne i værkstedet. Læge Repholtz foretog en forbinding, og snedker Pedersen kørte den tilskadekomne til Hobro Sygehus, hvor han fik hånden lagt i gips.

samme dato:

Tyrehandel

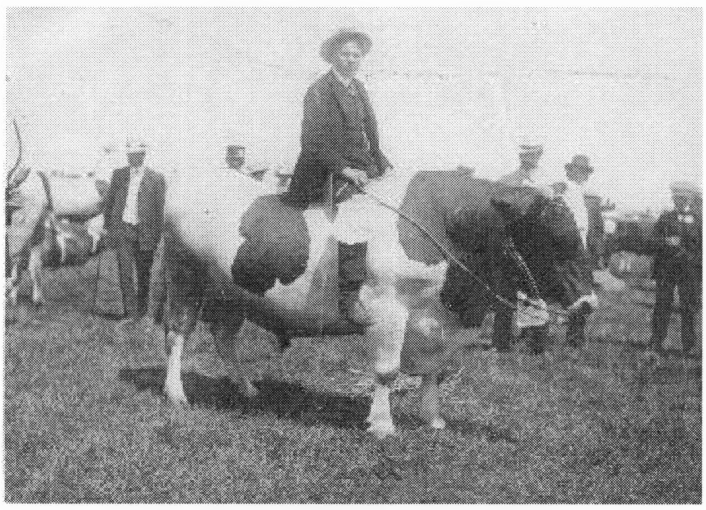

Gårdejerne Kristen Bertelsen og Chr. Bagger, Fristrup, har af gdr. Anton Knudsen, Vester Tørslev, købet en syv måneder gammel tyrekalv af R.D.M. (red: = Rød Dansk Malkerace). Den er tillagt på en af sælgerens elitekøer, og faderen er "Samson". Købesummen kendes ikke. Overtagelsen har fundet sted ved en festlighed i Fristrup Forsamlingshus.

(Red.: Ja, det var ikke krig, forbrydelser og politikernes mange fejltrin, der fyldte aviserne i "gamle dage", når vi ser bort fra Verdenskrigene. Det var lidt mere lokale begivenheder, der blev delt med læserne – f.eks. også dette lidt ældre billede fra et dyrskue)

For 50 år siden:

d. 13. februar 1962 i Himmerland:

Stor badmintonsejr

I Klejtrup badmintonhal (red: må være gymnastiksalen i skolen?) har der været spillet en kamp mellem Klejtrup og Vejrumbro. Resultatet blev en sejr til hjemmeholdet på 11-0

- ***og de fortsatte...***

d. 21. februar 1962 i Himmerland:

Stor badmintonsejr

Ved en badmintonkamp mellem Ørum Sdl. og Klejtrup i holdturneringen vandt Klejtrup 11-0. Kampen spilledes i Klejtrup.
Klejtrup-spillerne var Kai Iversen, Jørgen Davidsen, Ib Frandsen, Jens Kr. Risgaard, Henny Bohnsen og Britta Rasmussen

d. 22. april 1962 i Himmerland:

Rejsekrans på hvilehjemmet

Det nye hvilehjem, der som bekendt er under opførelse i Klejtrup, har nu fået rejsekrans på.

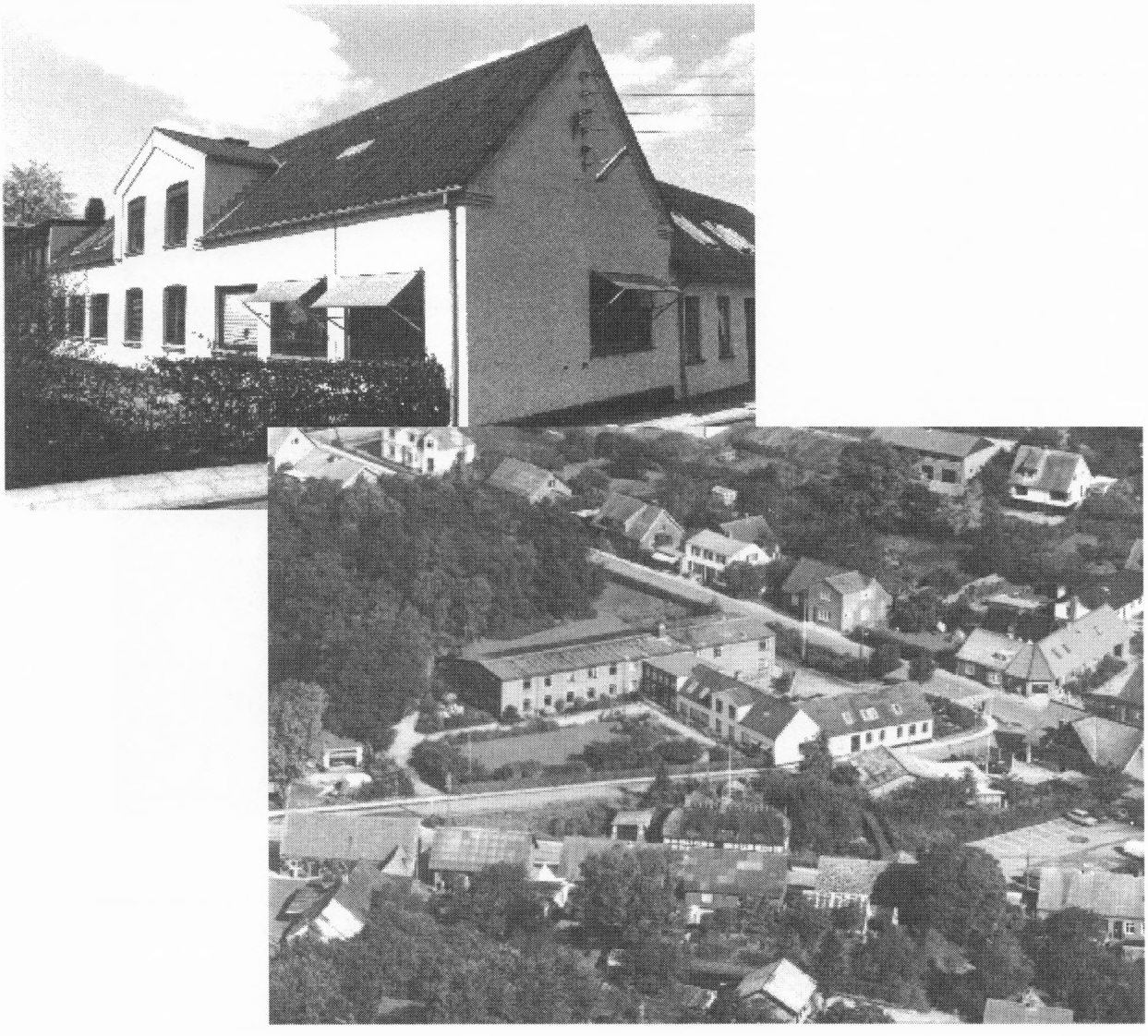

Rettelser til billedtekster fra 2011

Dette billede var i årshæftet sidste år, og der var desværre en fejl i navnene på personerne. De rigtige navne er: Fra venstre er det Henny og Krista Bohnsen, "Skårupsminde", Hærupvej 2 – Niels Jørgensen, Hærupvej 33 - Knud Hedegaard, Hærupvej 5 - Erik Jensen, "Voldsbækgaard", Hærupvej 17

Også dette billede havde desværre fejl i personnavnene. De rigtige er: Fra venstre Svend Bohnsen, Viggo Kristensen, Petrea Kristensen og Kirstine Hansen, Hærup

Eksempler på indleverede billeder

Klejtrup kirke – bemærk trappen som her går stik mod syd, og som ville – hvis den stadig eksisterede – gå fra parkeringspladsen ved Brugsen

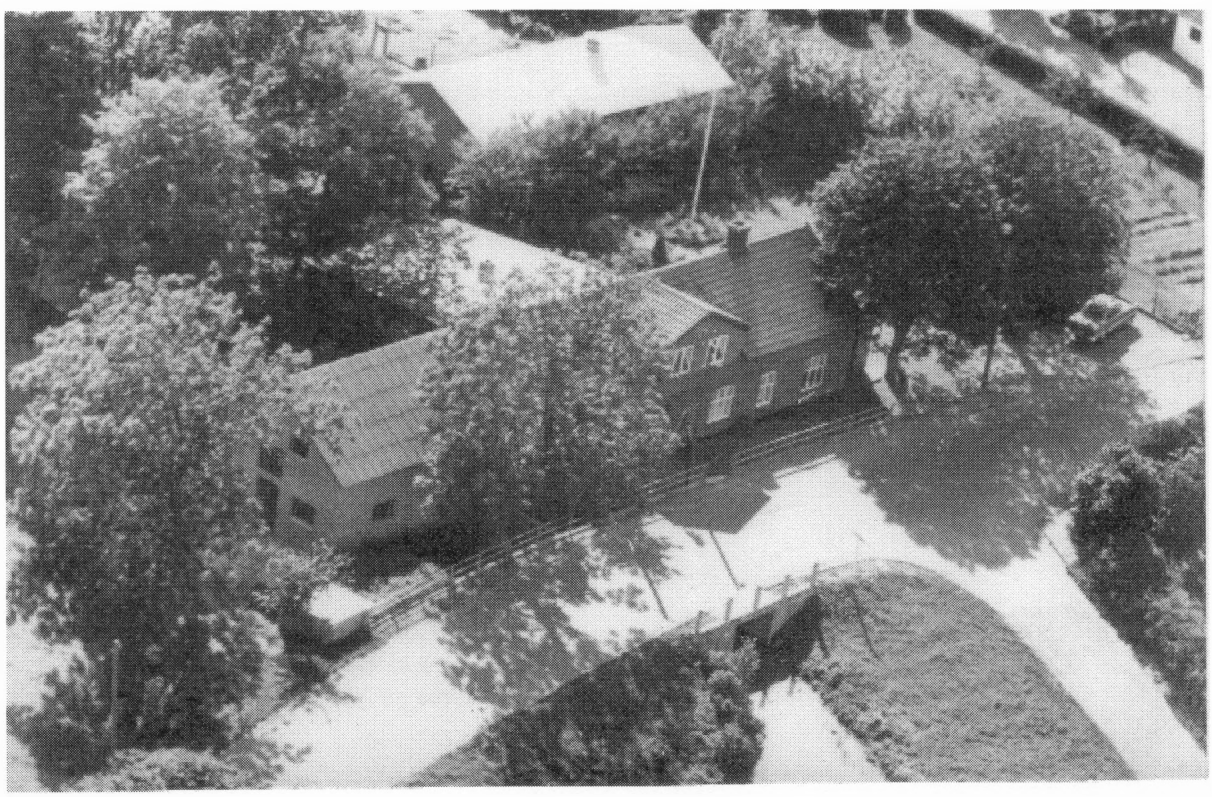

Luftfoto af Klejtrup Mølle på Brovej 14

Personalestaben på Søkroen – eller rettere Klejtrup Hotel, som det hed dengang. Her er det bagest fra venstre: Valborg Rasmussen (ejerens kone), Stinne Poulsen, Ninna Rasmussen (ejerens datter), Martha Herold, Niels Peter Rasmussen (ejer), Gyda Rasmussen (svigerdatter), Bent Rasmussen (søn), Ingrid Frederiksen. Forrest fra venstre: Orla Pødenphandt, Karen Sørensen, Birthe Nielsen og Anton Johansen.

Og igen på hotellet – her nogle år senere. Bagest fra venstre: Anton Johansen, Sanne Posborg, Edith Risgaard, Inga Juulsgaard, Helene Madsen, Karen Sørensen. Forrest fra venstre: Juul Jørgensen, Merete Thunø og Niels Peter Rasmussen

.. men vi har også gode billeder fra tidligere år

Folkedanserbørn på Klejtrup Hotel ca. 1965. Bagest fra venstre: Ruth Poulsen, Inger Andersen, Bente Bjærge Nielsen, Bente Andersen, Lizzi Laustsen, Inge Christensen, ? (hun er konfirmeret i 1964), Anne Marie Stengaard. Midterrækken fra venstre: En spillemand ?, Kaj Jensen, Kaj Thomasen, Ole Bonde, Jørgen Thougaard, Frank Øris Pedersen, Finn Carlsen, Aage Bülow, Launy Nielsen, ? (den mørkhårede), lige foran ham Peter Stengaard, hotelejer Niels Peter Rasmussen, ?. Forreste række fra venstre: Anne Marie Nielsen, Birthe Skals, Signe Nielsen, Lis Værum, Karin Nielsen, Lene Rasmussen. Siddende på gulvet fra venstre: Anne Mette Thoft, Merete Thunø, Mette Stengaard, Ove Jensen, Lissi Nielsen

Evald Dalsgaard med sit rådyr, som alle i Klejtrup kendte. Alligevel mistede dyret livet ved, at en mand ikke kendte dets tilhørsforhold, og han slog det ihjel med en kølle.
Det var jo nemt at komme til, da rådyret var meget tamt og kælent.
Evald Dalsgaards forældre boede på Sandstræde 14 i Klejtrup.

Året der gik...

Af Ragna Kolind

Sidste år kunne jeg berette om, hvordan sparekniven også ramte Klejtrup-området – gadelysene blev slukket om natten, og der blev "truet med" nedlæggelse af alle busruter gennem Klejtrup.

Nu er vi så et år længere fremme – 2011 er et afsluttet kapitel – og hvordan gik det så?

Jo, det med slukkede gadelygter om natten og kun hver anden tændt om aftenen – det måtte Viborg kommune opgive. Det var ikke populært, at Bjerringbro og Viborg byer kunne have fuldt blus på hele aftenen og natten, og at alle andre byer i kommunen skulle være total mørkelagte om natten. Det gav ballade - så der blev lys over Klejtrup igen!

Og så var der det med busserne. Det blev et kompromis. Busruterne fra Viborg til Hobro – via Klejtrup – som vi har kendt dem i mange, mange årtier – blev en saga blot. Ikke flere direkte forbindelse mellem de to byer via Klejtrup.
Men vi kan dog stadig tage en bus en gang imellem i hverdagene. Til Hobro er det fint – hvor imod det bliver over Møldrup til Viborg. Og så er det med "omstigning" i Møldrup.
Ja, men der skal selvfølgelig også være nogen, som tager bussen engang imellem, hvis de skal blive ved med at køre. Og det kniber nok lidt.

Og livet går jo videre. Hele tiden er der små forandringer – også i et lille lokalsamfund som Klejtrup sogn. Noget er til det bedre – andet er en tilbagegang. Og heldigvis er der fortsat meget at glædes over – f.eks. at vi har et utrolig aktivt foreningsliv.

Sporten fylder meget i folks hverdagsliv. Vi er så heldige at have fantastiske muligheder for at dyrke motion. Der er gode faciliteter, og disse kombineret med dygtige og aktive frivillige, som år ud og år ind byder sig til, så sognets børn, unge og ældre har en palet af muligheder at vælge imellem.
Det er et privilegium – og er bestemt med til, at Klejtrup fortsat betragtes som en aktiv by.

Og man kan samtidig krydre det med oplevelser som f.eks. spis-sammen-aftener i KIF-kassen – vores nedlagte andelskasses bygning, som idrætsforeningen købte forrige år. Der foregår også en hel del andre ting, som dels kan aktivere sognets beboere – eller underholde dem.

En af de ting, som jeg efterhånden har med hvert år i 'Året der gik', er Verdenskortet. Der foregår næsten årligt en modernisering eller udbygning. I slutningen af 2011 startede en renovering af lokalerne ved indgangen til kortet, hvor der de seneste år har været afholdt mange arrangementer – f.eks. grillaftener. Det bliver nu under moderniserede forhold og vil helt sikkert trække endnu flere gæster til turistattraktionen ved Klejtrup sø.

Hvis vi kigger i den anden ende af byen – oppe ved Klejtrup Hallen – støder vi også på forskønnelse. Udenfor hallens cafeteria er der blevet lagt fliser, og nu kan fodboldpublikum og andre besøgende sidde udendørs ved borde og stole og nyde kaffen eller en hotdog med det hele.

Sidste år kunne jeg berette om, at vi havde fået ny sognepræst i sognet. Og i slutningen af 2011 blev det til et skift på kirkesanger-posten. Kirsten Frandsen valgte nye udfordringer ved større sogne nordpå, og menighedsrådet i Klejtrup ansatte i stedet et lokalt sangtalent – nemlig Lene Lange. Lene er født og opvokset i Klejtrup, og hun supplerer nu sin sygeplejegerning med kirkesangerstillingen ved Klejtrup kirke.

Men som nævnt er der også "tilbagegang". Desværre har man igen måttet lukke Købmandens Grill og Bodega. Det lader ikke til, at der er kundegrundlag for den type virksomhed i Klejtrup. Så nu står vores gamle købmandsgård midt i byen tom hen. Et trist syn – og et trist bevis på, at forretningslivet i de små samfund har det rigtig svært. Denne ret store bygning på trekanten har emmet af aktivitet i over 150 år, men det er slut. Vi kan kun håbe, at der er nogen, som kan se muligheder i bygningerne, så der kan blive "liv" på stedet igen.

"Provstgaarden" på Skårupvej 44 som mistede sine udbygninger i 2011

Men der er mere af det gamle Klejtrup, som har måttet "lade livet" i 2011. Een af de fire gårde, som Klejtrup bestod af helt tilbage til 1600-tallet, er også forsvundet fra landjorden. "Provstgaarden" på

Skårupvej 44 blev allerede nedlagt som landbrug for et par årtier siden. Og udbygninger forgår ret hurtigt, når de står tomme. Og sådan var det gået med gården på Skårupvej.
Da den blev sat til salg i 2011, købte Klejtrup Friplejehjem gården. Udbygningerne blev fjernet, og tilbage står nu stuehuset fra 1966 på en grund, der er omkring 1 tdr.land.
Og planen er at få lov til at bygge et special-plejehjem for senildemente. Det kan godt have lange udsigter, men det bliver spændende at følge udviklingen der. Måske vi allerede om et år ved, hvordan de planer kommer til at forløbe.

Og der er mere i "støbeskeen" i sognet. Spejderhytten fra 1940'erne, som ligger oppe i krattet, er ved at være tjenlig til fornyelse. Og der blev i 2011 lagt planer for en flot, ny spejderhytte, som aktive spejder-venner forsøger at få gennemført. Det bliver også meget spændende at se resultater der.

Og så var det også i 2011, der begyndte at komme gang i byplangruppens arbejde. De mange penge, som en gruppe af aktive borgere har skaffet hjem til byen, skal nu omsættes i aktiviteter o.l. Der arbejdes med rullende biologilokale til skolen, digital byportal, turisthjælp via gps osv.
Alt sammen noget som vi nok vil få meget mere kendskab til her i 2012.

Så alt i alt må jeg jo konstatere, at alt er, som det plejer. Der er "gang i forretningen" – Klejtrup har altid nye tiltag i gang, så der bliver såmænd også noget at skrive om til næste år, når det forgangne år skal skildres her i hæftet.

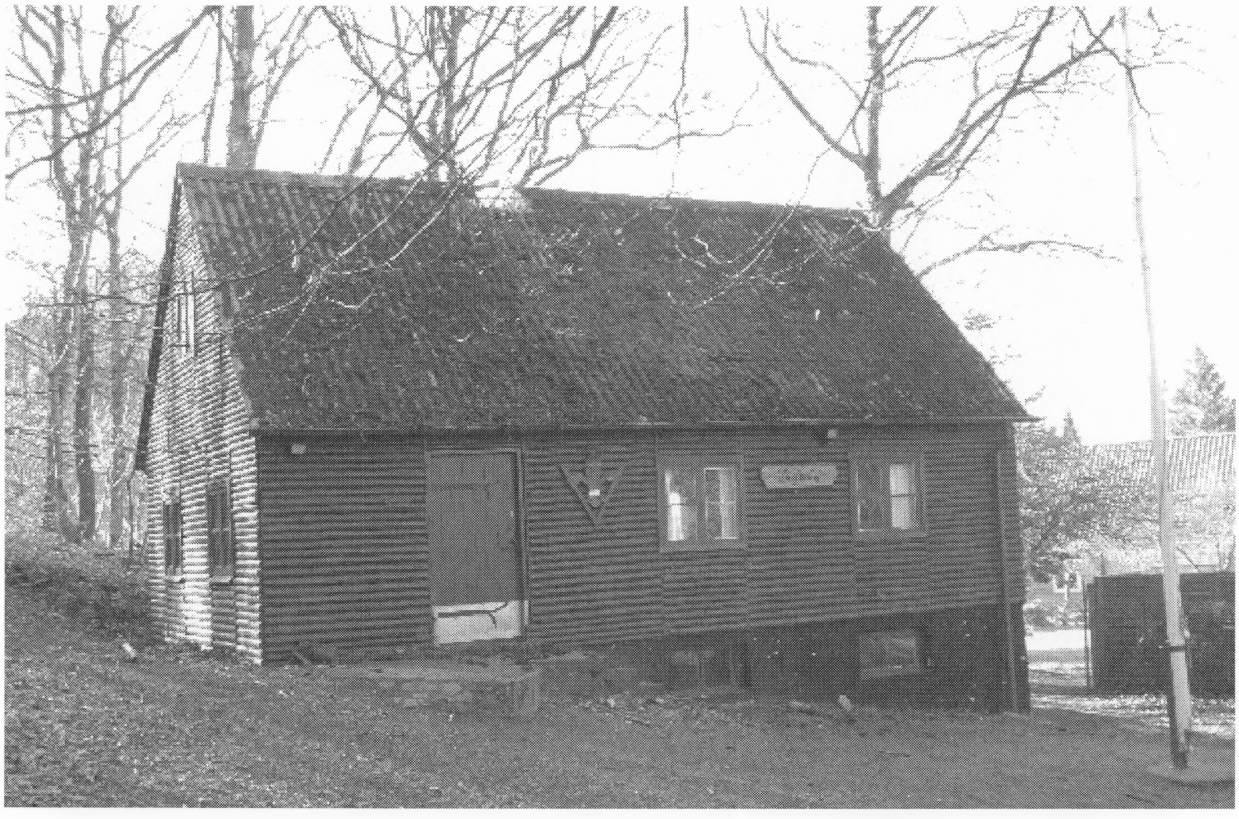

Spejderhytten "Thofthøj" står for nedrivning i 2012

Praktiske oplysninger

Klejtrup Lokalhistoriske Forenings bestyrelse:

Formand Ragna Kolind, Skårupvej 29, Klejtrup	tlf. 9854 6704
Næstformand Mona Finderup, Fuglevænget 47B, Klejtrup	tlf. 9854 7015
Kasserer Kjeld Nielsen, Søparken 37, Klejtrup	tlf. 9854 4700
Sekretær Birthe Ømark, Viborgvej 2, Klejtrup	tlf. 2878 0139
Britta Laursen, Kildebakken 15, Viborg	tlf. 8667 4468
Karl Erik Christensen, Drosselvej 5, Skals	tlf. 8669 4773
Poul Mortensen, Grønageren 12, Klejtrup	tlf. 9854 6080

Klejtrup Lokalhistoriske Arkiv:
Midtvej 2, Klejtrup (i ældrecentret)

Åbent hver onsdag fra kl. 14.00 til 16.30
eller efter aftale med et bestyrelsesmedlem

email: arkiv@jk-m.dk

Klejtrup Lokalhistoriske Forenings hjemmeside ligger på adressen:

www.klejtrup-lokal.dk

Andre relevante hjemmesider som har rod i Klejtrup-området:

www.bksydhimmerland.dk	- Boldklubben Sydhimmerland (fodbold)
www.klejtrup-by.dk	- Fælles hjemmeside for byen
www.klejtrup-byfest.dk	- Klejtrup byfest
www.verdensbyen.dk	- Lene Rimmers hjemmeside om Klejtrup
www.klejtrupmusikefterskole.dk	- Klejtrup Musikefterskole
www.brattingsborgskolen.dk	- Klejtrup skole
www.klejtrup-vand.dk	- Klejtrup Vandværk
www.klejtrup.dk	- Klejtrup Idrætsforening
www.hslc.dk	- Squaredance-foreningen
www.herregaardskoncert.dk	- Klejtrup Idrætsforenings koncert på Lynderupgaard
www.osterhurup-openair.dk	- Klejtrup Idrætsforenings koncert i Øster Hurup
www.sogn.dk/klejtrup	- Sogneportalen – om Klejtrup kirke
www.visitverdenskortet.dk	- Verdenskortet
www.klejtrupkirke.dk	- Klejtrup Menighedsråd

... og mange flere. Prøv at søge på Yahoo eller Google på 'KLEJTRUP', så vrimler det frem med hjemmesider eller artikler fra Klejtrup-området. 19.600 stk. viser en søgning på **Klejtrup** på Google

Klejtrup Lokalhistoriske Arkiv

Klejtrup Lokalhistoriske Arkiv, Midtvej 2, Klejtrup

Åbningstider: hver onsdag kl. 14—16.30

Kontakt os på tlf. 98 54 66 17
eller se vores hjemmeside på www.klejtrup-lokal.d